AUGUST 28, 1969 — No. 919 — 24th YEAR OF PUBLICATION

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail. Registration number 0-0451.

A world strategy for the Christian Church

by STUART BARTON BABBAGE *)

The formation of a world strategy for the Christian Church demands, in the first place, a thorough knowledge of the factors that have contributed to the situation in which we find ourselves.

If we would understand the nature of our malady we only need to look at the universities of our land. There, in sharp focus, we can see something of the issues involved.

There are those who find a sufficient explanation for student unrest in the existence of a communist conspiracy. It would be naive to deny that there are Marxists who are eager to subvert our society and that the frustrations of students undoubtedly are being exploited and exacerbated by interested persons for their own sinister ends.

But communism only finds ready rootage in soil that has been nourished by the waters of discontent. Communism makes little appeal to the settled and the secure. But in Africa and Asia, where injustice and exploitation are the order of the day, the situation is very different. It is easy for those who know the harsh reality of daily hunger to argue that, under communism, things could hardly be worse and conceivably they might be better.

Communism could not secure a hearing if it were not for the fact of profound discontent. It is not surprising that some students, despairing of redress, are tempted to accept the packaged remedies of Moscow and Peking.

Twenty years ago, Sir Walter Moberly, who was Chairman of the University Grants Commission in England, published a book under the auspices of the Christian Frontier Council, **The Crisis in the University.** (The Christian Frontier Council is a body of Christian laymen who endeavor to work out together the bearing of their faith on secular life today, particularly in the spheres of their own professional responsibilities. A number of its members are university teachers or administrators.) Although **The Crisis in the University** was written before the rise of student radicalism and campus disorder, it still provides a perceptive and illuminating analysis of the basic problems with which we are concerned.

"This book," Moberly writes, "is the product of a conviction that much ails universities today, that what is wrong with them is closely connected with what is wrong with the whole world; and that the chief seat of the malady is to be found in the underlying assumptions, largely unconscious, by which their life and work are determined."

The modern university, Moberly bluntly accuses, tends to shirk the really fundamental questions. We confine university education, he says, to the use of means as opposed to the choice of ends, to training in the acquisition and handling of tools as opposed to appreciation and criticism of the larger purposes for which those tools are to be used. We evade the master question — How shall a man live? We can train a student to be a chemist or a linguist. But what he should do with his chemistry or languages when he has acquired them, whether and why injustice and cruelty and fraud are bad and their opposites good, whether faith in God is a snare and a delusion or is the only basis on which human life can be lived without disaster — all these things the student must find out for himself as best he may, for a university education can do nothing to help him. If you want a bomb the chemistry department will teach you how to make it; if you want a cathedral the department of architecture will teach you how to build it; if you want a healthy body the departments of physiology and medicine will teach you how to tend it. But when you ask whether and why you should want bombs or cathedrals or healthy bodies, the university is dumb and impotent. It can give help and guidance in all things subsidiary but not in the attainment of the one thing needful.

The purpose of our modern technological civilization is, it appears, not to make men perfect but to make imperfect human being comfortable.

It was J. S. Mill who said that it was better to be a human being dissatisfied than a pig satisfied, better to be Socrates dissatisfied than a fool satisfied; and who added that, if the fool or the pig were of a different opinion, it was because they only knew their own side of the question. We have concentrated on what is of secondary, and have neglected what is of primary, importance; we have paid tithe of mint and anise and cummin, and have omitted the weightier matters of the law, judgment, mercy and faith.

Many students (particularly the more reflective and discerning) are profoundly unhappy about the society of which they find themselves a part. It is, they accuse, materialistic and exploitive, hypocritical and unjust.

What students bitterly resent is the easy identification of the university with the establishment The university, they feel, should challenge and criticize the establishment rather than condone it. They object to the way in which the university all too readily appears to sanctify the **status quo.**

Students have long been conscious of their powerlessness and impotence. That is why some students, in their frustration, have been tempted to turn from mere vociferousness to violence.

We all know the things that trouble and disturb them: our involvement in a tragic and protracted war of unparalleled inhumanity; our failure to solve the problems of racial discrimination and social injustice; our apathy about the economic and cultural deprivation of those who live in blighted ghettoes; our failure to ameliorate the miserable lot of the poor and to curb the blatant profits of the rich — and the catalogue might be endlessly extended.

We can understand the factors that have contributed to student rage, but what is disturbing, to some observers, is the negative nature of much student protest.

Prince Philip recently spoke about this aspect of the situation. "What I find rather frightening," he said, "is that you get these people out in the streets chanting and complaining about all this frustration. I remember only too well all this happening in Germany before the Nazis came in . . . . Where you get a breakdown of normal, voluntary discipline, where people say: 'Let's break all conventions, let's throw all restrictions to the wind,' they create a vacuum into which the counter-blast — the counter revolution, the reaction, the backlash — inevitably moves. It creates a situation which is worse than the one before."

Is there a viable option to violence? Is there an alternative to the strategy of militant confrontation? What have we to say to the impotent revolutionaries of our time?

It is a truism to say that if a cause is not worth dying for it is not worth living for. It is some measure of our failure that we have, all too often, presented the Christian life as something pale and palid, anemic and bloodless, rather than as something intellectually exciting, morally demanding and infinitely worthwhile. The tragedy is that our presentation of the Christian faith has all too often lacked a sharp cutting edge.

In recent years, it has been movements like the Peace Corps and Vista that have captured the imagination and secured the allegiance of our more socially responsive and idealistically minded students. But today even these movements have a tired and tarnished look.

Every generation of students needs to discover a cause.

Constance Padwick describes the way in which last century students at Oxford responded to the cry: The evangelization of the world in this generation.

What is our strategy to be as evangelicals at this moment in history?

T. R. Glover, in a celebrated phrase, says that the early Christians out-thought, out-lived, and out-died their pagan contemporaries. It was, he asserts, by the quality of their minds, the integrity of their lives, and the constancy of their faith, even in death, that they first caught the attention, and then captured the allegiance, of pagan world.

Our task is to speak to the minds of men. What is distressing is the quality of our apologetics. Our work, by and large, is shoddy and superficial, lacking in theological depth; it is invariably wanting in literary distinction. R. H. Tawney, in his pioneer study, **Religion and the Rise of Capitalism**, commenting on the divorce of the church in the nineteenth century from the life of the nation, observes that "the Church had ceased to count because the Church had ceased to think . . . . An institution which possesses no philosophy of its own accepts that which happens to be fashionable." And that is precisely the situation in which we find ourselves today.

Jesus said that His followers were to be the salt of the earth. Does our writing and speaking have an astringent, antiseptic quality? Or is it tasteless and insipid, lacking tang?

Jesus said that His followers were to be the light of the world. Is our witness characterized by luminous clarity of thought and

(Continued on page 2)

*) Stuart Barton Babbage, Ph.D., Th.D., is a native of New Zealand, a graduate of Auckland University College in New Zealand, Tyndale Hall and King's College in Great Britain, and was a Fulbright scholar in the United States. Formerly Dean of the Cathedral in Melbourne, Australia, he is now prominent as a lecturer, minister and evangelist and lives in Philadelphia, Pa. He was president of the Conwell School of Theology at Temple University until Conwell's merger with Gordon School of Divinity recently.

LEARNING TO TEACH: Mrs. Lois Thomas of the St. Regis Reserve, Mrs. Hilda Labillois of the Restigouche Reserve, compare notes after their first day at Centennial College where they are taking a 3-week course to become teachers' aides on Indian Reserves. They and about 27 others will return to reserves to help in kindergarten.

OTTAWA REPORT:

ROYAL COMMISSION ON SECURITY

by NORMAN CAMPBELL

Parliamentary Press Gallery

(Canadian Scene) — The Royal Commission on Security says "the most important communist activities in Canada are largely directed from abroad, although domestic adherents of, and sympathizers with, communism pose considerable problems in themselves."

The report fails to find any evidence that the attitude of the communist powers towards the west has changed significantly in the past 25 years in terms of "intelligence and subversive operations and security defences".

The Commission appointed in December, 1966, to study security in Canada, submitted its report to the Trudeau government last September. Ten months elapsed before an abridged version reached Parliament. This naturally led to speculation that much was omitted, but the Commission itself agrees that the omissions "are of small significance in the context of the report as a whole and the royal commissioners agree that they do not affect the substance of the report or its recommendations".

Following presentation of the report, there was a good measure of general agreement from all parties that the report is a good one. A full scale debate in the House of Commons appears likely early in the fall session.

One chapter of the report is devoted to immigration and security. So few immigrants are refused on security grounds that in numerical terms the present screening program has an almost negligible effect, the report says.

The present general regulations regarding the admission of immigrants are outlined and it is noted that under these rules, which became effective in 1967, sponsored dependents of persons already resident in Canada are not normally checked for security, the report says. Instead, the sponsor is checked against the subversive records in Ottawa and only if an adverse trace is found is a security check of the dependent instituted in his own country. In the case of nominated relatives, both the nominator and the relative are ordinarily subject to some form of security screening. Independent applications are normally subject to full screening."

The Commission wants some changes in this system. It fails to see why full data on the security and criminal records of all prospective immigrants, whether sponsored or not, should not be sought. A check on the sponsor would be a substitute for a check on the immigrant only when the latter cannot be made. The report says: "In general we feel that unless humanitarian considerations are judged to be overriding, significantly adverse security reports on an adult immigrant should lead to rejection, as should significantly adverse reports on a sponsor or nominator, in cases where the immigrant himself cannot be checked."

Historically, the granting of landed immigrant status to unscreened non-immigrants has been an important gap in security, the report finds. It criticizes the grant of "so-called amnesties" to such persons and then goes on: "We believe that steps must be taken to ensure that persons who apply for landed immigrant status after arrival in this country are not entitled to any form of appeal or review to which they would not have access had they applied through normal channels. In other words, independent applicants who cannot satisfy the security (and other) criteria they would have been required to satisfy in their country of origin should be deported without appeal."

The Commission rejects the idea of an aliens' registration requirement for Canada.

A world strategy for the Christian Church

(Continued from page 1)

penetration of insight? Or is it cliche-ridden and imitative, hackneyed and predicatable?

It takes time, and persistent polishing, to achieve immediacy and directness in relation to the written word.

Unhappily, there are all too few who can speak with power and cogency to the skeptical intelligentsia of our time.

It was in the sanctum of the Atheneum Club in London, in an atmosphere of donnish seclusion and gaitered prelates, that a bishop leaned forward in his chair and said to Ashley Sampson: "I wonder whether it is a cause for shame or thankfulness that the two Christians who cut most ice today are both members of the laity — and one of them is a woman!" He was referring, of course, to C. S. Lewis and Dorothy Sayers.

"We destroy arguments," the apostle Paul boasted, "and every proud obstacle to the knowledge of God, and take every thought captive to Christ" (2 Corinthians 10:5 RSV)

Would that we coud make the same proud claim!

It is, I believe, on the campuses of our land that the battle must be engaged and the victory won. Today, that is where the action is.

Have we yet, as evangelical Christians, begun to grapple seriously, not only with the intellectual implications of behavioristic psychology and linguistic analysis and process philosophy and eastern syncretism, but also with the moral implications of chemical and biological warfare, heart transplants and the pill?

In 1942, C. S. Lewis, in conjunction with Stella Aldwinckle, founded the Socratic Club at Oxford University; "Socrates had exhorted men to 'follow the argument wherever it led them': the Club," he writes, "came into existence to apply this principle to one particular subject matter — the pros and cons of the Christian religion . . . It is a little remarkable that, to the best of my knowledge, no society had even before been formed for such a purpose . . . We of the Christian party discovered that the weight of the sceptical attack did not always come where we expected it; our opponents had to correct what seemed to us their almost bottomless ignorance of the Faith they supposed themselves to be rejecting." Each month the members of the Club had an opportunity, in an atmosphere of uninhibited give and take, to discuss questions as: "Is God a wish-fulfillment?" "Won't mankind outgrow Christianity in the face of the advance of science and of modern ideologies?" "Was Christ any more than a great teacher and prophet?" "Are there any valid objections to free love?" "Is prayer auto-suggestion?" "Can the existence of God be proved?"

The lines of communication in America between Christians and the intellectual pundits of our time are few and tenuous. What we need, I believe, is a journal of intellectual sophistication, written from a Christian perspective, comparable to **The New York Review of Books**, to bridge the gap.

Arnold Toynbee, in his monumental study of the rise and fall of civilizations, traces a common cycle. Everywhere advances are the consequence of some creative majority.

Kenneth Scott Latourette, from a different perspective, likens the pattern of church history to the waves of an incoming tide. We may trace, he suggests, four successive periods of advance and recession. Each period of advance has been the product of a rediscovery of faith accompanied by zealous missionary endeavour at home and abroad; each period of recession has been associated with worldliness and the spread of unbelief.

We are, he suggests, in the trough of the greatest and most serious recession that the church has ever known.

Is there, on the horizon, a cloud, no bigger than a man's hand?

We need the gift of sensitivity to discern the signs of the times. Are we answering the questions and meeting the needs of those who are alienated and estranged?

That is the testing question that needs to be faced by those who would formulate a world strategy for the Christian church.

Bezetting Vrije Universiteit

Mede tengevolge van de vakanties bereikte ons het onderstaande bericht eerst heden.

Donderdag 19 juni is een vergadering van studenten, gehouden in het Provisorium van de Vrije Universiteit, besloten met het aannemen van een voorstel tot bezetting van het administratieve en bestuurlijke centrum van de universiteit, gelegen in de zuidelijke vleugel van dit Provisorium. Deze vleugel van het tijdelijke hoofdgebouw was reeds afgesloten.

Een aantal van plm. 80 studenten heeft zich daarop — na een eerste poging waarbij een ruit sneuvelde — toegang tot dit afgesloten deel van het gebouw verschaft. Dit geschiedde door een geslaagde onderneming van enkelen hunner, die langs dezelfde weg dit deel van het gebouw binnendrongen. Zij hebben toen het slot van de afsluitende branddeur verwijderd, de deur geopend en wachtenden toegelaten; hiermede werd de bezetting een feit.

Op dat moment waren twee politiefunctionarissen in dit gedeelte van het gebouw aanwezig om zich te orienteren aangaande het voorgevallene. Zij waren daartoe uitgenodigd door de president-directeur, prof. dr. G. J. Sizoo. Op zijn verzoek heeft de politie daarop maatregelen genomen de bezetting ongedaan te maken. Dat is te plm. 04.00 uur vanmorgen (20 juni) geschied. De (uiteindelijk nog overgebleven 62) bezetters, die na twee sommaties van de president-directeur onvrijwillig uit het gebouw zijn verwijderd, zijn daarop voor een verhoor overgebracht naar het hoofdbureau van politie.

Het administratief en bestuurlijk centrum van de universiteit wordt sindsdien mede door politie bewaakt.

De president van de Vrije Universiteit heeft daarop aan de universitaire gemeenschap de volgende mededeling doen uitgaan:

MEDEDELING

aan alle leden van de universitaire gemeenschap van de Vrije Universiteit.

Ter uitvoering van mijn toezegging gedaan aan het slot van de vergadering gehouden in de middag van 20 juni 1969 in het gebouw van de medische faculteit, heb ik mij in de avond van die dag telefonisch in verbinding gesteld met de officier van justitie, mr. J. F. Hartsuiker.

Ik heb hem daarbij op de hoogte gesteld van het resultaat van deze vergadering en hem verzocht aan de voorzitter van de vergadering de heer A. Walravens en mijzelf een onderhoud toe te staan.

Mr. Hartsuiker heeft mij daarop geantwoord, dat hij in eerste aanleg gaarne een brief zou ontvangen waaruit zou blijken, dat het bestuur der Vrije Universiteit onder de gegeven omstandigheden geen prijs stelt op vervolging van degenen die wegens het gebeurde in de nacht van 19 op 20 juni 1969 zijn geverbaliseerd. Ik heb daarop aan prof. De Gaay Fortman verzocht voor een brief van deze strekking een concept te maken.

Dit concept heb ik op 22 juni besproken met de heer Walravens, die er zich geheel mede kon verenigen. De brief is in de voormiddag van 23 juni bij de officier van justitie bezorgd.

De president-directeur,
prof. dr. G. J. Sizoo.

NEW CAR SAIL—Torrential rains that swept through the Washington, D.C., area carried an estimated 100 new cars, stored on a lot, down the Four Mile Run and stacked them.

Patricia Young Says . . .

A recent survey by the National Educational Advertising Service for Readers Digest reveals that in any two given weeks, some 724,000 young people purchase more than 937,000 records. What most parents do not know is the way in which many of these pop songs are used to promote drugs. Far out? Then listen carefully to some of the lyrics, particularly those referring to Snow, Cocoanut, Mary Jane, Yellow Jacket, Lady Jane, Blue Heaven, Green Dragon, Stuff, Harry and Dynamite — all of which are terms used for different drugs.

When the Jefferson Airplanes sing **White Rabbit** and "the pill that makes you larger and the pill that makes you smaller" it is pretty obvious that they are singing about the amphetaine (a stimulant) and the barbiturate (a "downer").

The Beatles' **Lucy In The Sky With Diamonds** is advertised with the letters L.S.D. boldly underscored. Would you believe that the popular **Yellow Submarine** can be decoded as the "yellow jacket" a submarine-shaped barbiturate called seconal, and which is known to be a "downer" or "submerger". Is it coincidence that a singing group should call themselves The Loving Spoonful when the drug heroin just happens to be "cooked" in a spoon! The Nitty Gritty Dirt Ban sing **Buy For Me The Rain** while another group has recorded **Coloured Rain.** Rain just happens to be one of the slang terms for methadrine. Similarly, The Wicheta Falls singing group sing the praises of **Mary Jane** (otherwise marijuana) along with **You've Got Me High** and **Eight Miles High.** Other "acid" songs include **Journey To The Centre Of Your Mind, Lady Jane** (marijuana) and **Connection** (pusher).

Recently, Gordon McLendon, owner-manager of radio station KILT in Houston, Texas banned all drug-oriented music from his chain of thirteen stations saying: "The young people know what they are saying on these records, but old John Q. Public doesn't. We're tired of them putting it over on the public." Oddly enough, a number of these minor labels are subsidiaries of major record companies who finance the costly advertising, invariably placed in the Underground Press. But don't take my word for it. Get Ken Granger's Hippie Glossary and decode the latest "acid" songs for yourself.

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Accepted

to Welland Junction, Ont., Candidate J. Stadt.

to Pembroke, Ont., Candidate H. Katerberg.

to Clinton, Ont., Rev. A. Beukema of St. Thomas, Ont.

to Maasland (The Netherlands), Rev. C. Padmos of Edmonton (Maranatha), Alta.

Declined

for Barrie, Ont., Rev. A. Beukema of St. Thomas, Ont.

for Medicine Hat, Alta., Candidate H. Katerberg.

Building Committee of the Chr. Ref. Church of Port Alberni, B.C. asks for

ASSISTANCE

from more experienced Churches. We need an auditorium for ± 250 persons. Which church has old plans laying which could be valuable to us? Please send them to Mr. E. VanderPloeg, 788 - 10th Ave. North, Port Alberni, B.C.

DATA CENTRE

August 27	Dr. Joel H. Nederhood will speak on **"Healing the Generation Gap"**, in **Knox Presbyterian Church, Toronto.**
August 29-Sep. 1	**A.A.C.S. Study Conference, Cultus Lake. Lecturers: Drs. Olthuis and Runner. Same topics as Alberta Conference.**
August 31	Dr. Joel H. Nederhood speaks on **"Before we eat"** (a Labour Day message) on the **"Back to God"** Radio Hour.
September 4-6	Study Conference Chr. Ref. Conf. Grounds, Holland, Mich. **Lecturers: Drs. DeGraaff and Zylstra.** Same topic as Bolton Conference.
October 4	**All Ontario CLAC Study Conference 1969. Dr. John H. Redekop of Waterloo Lutheran University and Dr. Bernard Zylstra of the AACS Institute for the Advancement of Christian Scholarship will be the guest speakers.**
September 13	Mission Rally, Niagara Young Calvinist League. Speaker: Rev. E. VanBaak from Japan. Hamilton, Ont., Wentworth Curling Club Bldg.

SECOND CHRISTIAN REFORMED CHURCH OF ABBOTSFORD, BRITISH COLUMBIA, CANADA
Organized in March 1969

In order to complete the first stage of our church building programme, we wish to borrow

$55,000.00

in promissary notes, bearing interest of

7% — 5 year term note
7½% — 10 " " "
8% — 15 " " "

Denominations to be of $500 and larger. Interest payable half yearly in currency loaned (interest subject to Canadian Government Non Residence Tax of 15%).
All consideration will be given to early redemption in case of necessity.
Please write for further information to Mr. A. Spyker, 33715 Morey Ave., Abbotsford, B.C., Canada. Phone 853-3832.

The Next Issues of Calvinist-Contact

will be DATED	will be MAILED	Closing time for ADVERTISEMENTS
September 4	August 29	August 27 noon
September 11	September 5	September 3 noon
September 18	September 12	September 10 noon
September 25	September 19	September 17 noon

CALVINIST - CONTACT
CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published every week.

Closing: Wednesday noon. Mailing: Friday preceding the date of issue.

Subscription price	One year	Two years
Canada	Can. $6.00	Can. $11.50
United States	U.S. $6.00	U.S. $11.50
Other countries	Can. $6.50	Can. $12.00

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

HET GEZAG VAN HET BOEK

Het is stellig niet de gewoonte om in te gaan op een boekbespreking. In een boekbespreking geeft de recensent zijn eigen kijk en oordeel over een boek en daarmee is het doorgaans uit. Als er nu een uitzondering wordt gemaakt, is dit niet om het oordeel van de recensent in bespreking te brengen, maar meer op de inhoud van deze bespreking, of eigenlijk van het betreffende boek iets nader in te gaan.

Elders in dit nummer vinden onze lezers een bespreking van Rev. Wm. L. Vander Beek over het jongste boek van prof. Dr. G. C. Berkouwer "Verontrusting en verantwoordelijkheid." Nu is het wel zo, dat in dit boek de Nederlanders worden aangesproken en dat het gericht is op de Nederlandse situatie, maar het is duidelijk, dat wij de boodschap van dit boek toch moeilijk naast ons kunnen neerleggen. Want wij begrijpen, dat de schrijver een duidelijke oproep laat horen tot verantwoordelijkheid. Hij polemiseert niet, maar hij roept zijn lezers op zich bewust te zijn van de verantwoordelijkheid naar alle kanten.

Wij hopen, dat deze oproep niet tevergeefs is, maar aan ALLE kanten gehoord wordt. Wij schrijven dit met een verontschuldiging aan hen, die menen, dat wij teveel aandacht aan dit onderwerp besteden. Die schijn is, wij geven het direct toe, in ons blad gewekt. Wij willen ons echter niet bezondigen aan het kwaad dat Dr. Berkouwer in zijn boek de irenische gedachte noemt, dat wil zeggen, dat wij de tegenstellingen nivelleren zonder ze weg te nemen. Want als wij goed luisteren, dan zijn die tegenstellingen er ook onder ons. Onder de predikanten zowel als onder het kerkvolk. Men spreekt er maar niet teveel over om de goede verhoudingen niet te verstoren, maar dat is juist dat irenische, dat de verschillen onder het vloerkleed veegt, zonder ze weg te nemen. Zij worden dan alleen aan het oog onttrokken, maar daarom zijn ze er wel. Wij doen de kerk van Christus geen dienst en wij doen elkaar geen dienst als wij of de tegenstellingen nivelleren of elkaar als broeders en zusters in de Heiland afschrijven omdat wij te conservatief of wel te liberaal zijn.

Waar ligt de tegenstelling ten diepste?

Misschien moeten wij nog een stap verder terug.

Hoe weten wij dat de bijbel het Woord van God is? Hoe komen wij er bij? Dat is toch maar niet een kwestie van opvoeding, omdat onze ouders en onderwijzers ons dat verteld hebben? Waarom kennen wij aan geen enkel ander boek de autoriteit toe, die wij aan de bijbel toekennen? Hoe wij ook op verschillende punten mogen denken, voor ons allen staat toch wel vast, dat die bijbel voor ons besef en voor ons geloof het Woord van God is omdat de Heilige Geest ons dit doet geloven. Als dit niet meer van ons vaststaat, dan kan de bijbel hoogstens als een literair werk worden aangemerkt.

Dit zegt iets naar twee kanten. Het zegt, dat wij dus dat Woord niet kunnen binden of gevangen houden in de dogmatische opvattingen van een zekere tijd of van zekere eeuwen. Prof. Berkouwer spreekt van het ongeboeide Woord. Dat Woord staat boven ons intellect en boven onze dogma's. Het spreekt zijn eigen taal en heeft zijn eigen visie, want het is de openbaring van God. Welke geschiedenis we ook lezen en welk boek in de bijbel we ook terhand nemen, het zegt ons wie God is, en wat God doet.

Het zegt echter eveneens, dat menselijke vindingen, hoe knap ook, nimmer naast de bijbel gelegd kunnen worden of dat de bijbel aan menselijke vindingen onderworpen kan worden. De gehele bijbel als zelfopenbaring van God verzet zich daartegen. En omdat hij zich daartegen verzet, kan de botsing tussen de bijbel en de wetenschap niet uitblijven, tenzij de wetenschap zich aan die bijbel onderwerpt. Gebeurt dit laatste niet, dan wint de wetenschap het. Want de wetenschap is te volgen en haar conclusies zijn te begrijpen. Dat is niet zo met de bijbel. Die is niet te begrijpen. Dat gaat ieder menselijk verstand te boven, want het evangelie is niet naar de mens. Het is de Joden (de religieuze mensen) een ergenis en de Grieken (de wetenschapsmensen) een dwaasheid.

Nu spreekt men tegenwoordig over de AARD van het Schriftgezag. Dr. Berkouwer spreekt in zijn laatste boek over "de NIEUWE klaarblijkelijkheid van het ongeboeide Woord". Het lijkt ons zeer wel mogelijk dat de meningen daarover verschillen. Men kan anders denken over de AARD van het gezag, maar ons insziens kan men niet anders denken over het gezag zelf. Dat gezag moet voor ons allen vaststaan en wij sturen in een verkeerde richting als wij aan dat gezag zelf tornen.

Als wij het daarover nu maar vast eens konden worden, dat hoe wij ook denken, dat gezag zelf door ons allen wordt erkend. Dan bestaat er tegen het uitwisselen van gedachten en meningen geen bezwaar.

D.F.

★ ★
★

LEZERS SCHRIJVEN

KINDEREN AAN HET AVONDMAAL

Mijnheer de Redacteur,

Hierbij wil ik U en de lezers van "Calvinist-Contact" de volgende vraag voorleggen: Waarom nemen in onze kerken de kinderen niet aan het avondmaal deel?

M.i. is dit het gevolg van een tweeslachtige verbonds-opvatting: Kinderen horen er wel bij, maar niet helemaal. Ze mogen delen in het ene sacrament, maar niet in het andere. M.i. hebben de kinderen van gelovigen recht op beide sacramenten, doop zowel als avondmaal.

Wij geloven dat de doop in de plaats is gekomen van de besnijdenis, en gronden daarop de kinderdoop. Maar is niet op dezelfde wijze het Avondmaal in de plaats gekomen van het Oud-Testamentische Pascha? In Israel moesten alle besnedenen, ook de kinderen, aan het Paasmaal deelnemen. Moeten daarom in het Nieuwe Verbond ook niet alle gedoopten aan het Avondmaal deelnemen?

Dit was ook de gewoonte in de eerste Christelijke kerken. Zoals de kinderen van een bekeerde mede gedoopt werden, zo namen zij ook deel aan het Avondmaal. En dit is geheel in overeenstemming met wat de bijbel overal leert: God beschouwt ouders en kinderen als een eenheid.

Waaraan ontlenen wij het recht aan Gods gebod te tornen op grond van menselijke overwegingen, b.v. dat onze kinderen het toch niet begrijpen, (waren de Israelietische kinderen zo veel "brighter"?) of op grond van de stelling, dat alleen belijdende leden aan het Avondmaal mogen deelnemen. (Waar is dit in de bijbel te vinden?).

Onze gewoonte om de kinderen van het avondmaal te weren doet afbreuk aan het bijbels en Gereformeerd getuigenis omtrent de eenheid van Gods openbaring onder de oude en nieuwe bedeling, de eenheid van het gezin en de waarde van Gods Verbond.

Zou de avondmaalsviering er ook niet op vooruit gaan en minder stijf en vormelijk worden, als de kinderen er aan deelnamen?

En zouden onze kinderen er niet meer bij bepaald worden, dat zij met de ouders in Gods Verbond zijn opgenomen en deel hebben aan Christus en al zijn weldaden, zo lang als zij zelf dit Verbond niet verbreken?

G. Henneveld.

Pentieton, B.C.

Due to the very low amount of advertisements this week, we have an issue of 8 pages, instead of the regular 12 pages. The reading material is about the same as usual.

•

Vanwege het zeer lage aantal advertenties deze week, komen wij nu uit met 8 pagina's in plaats van de gebruikelijke 12. Het leesmateriaal is echter ongeveer dezelfde hoeveelheid als gewoonlijk.

VOORAAN STAAN

Wij leven in een fascinerende tijd en in een fascinerende wereld. Dat kwam wel heel sterk tot uiting in het spannende avontuur van de drie mannen, die op de maan landdden. Maar het is dit niet alleen. Wie er de tijd voor neemt en alles eens rustig observeert, moet wel tot de conclusie komen, dat wij het tijdperk van de onafhankelijkheid schijnen te zijn binnengetreden.

Een paar voorbeelden ter illustratie.

Het is nog niet zo erg lang geleden, dat men het voorstelde alsof de landbouwer dichter bij God leefde dan de mens uit de stad. Voor velen was de landbouwer iemand, die ploegde en zaaide, en dan bad. De man voelde sterk de afhankelijkheid van God en hij bad of God de groei van het gewas wilde zegenen. Daarin viel de kerk hem bij. In het voorjaar hebben wij sinds jaren de "bidstond voor het gewas".

Ongemerkt komt daarin verandering. De landbouwer heeft nu zijn irrigatie-systeem, waardoor hij niet zozeer meer van de regen afhankelijk is. Bovendien heeft hij zijn bijna geperfectioneerde kunstmeststoffen en hij heeft zijn landbouw-voorlichtingsdienst. Van alle kanten wordt hem verteld hoe hij doen moet, zelf doen moet. Daarmee is niets ten ongunste van die farmer gezegd en daarom behoeft zijn christelijk geloof niet minder te zijn. Maar wetenschap en techniek brengen hem als het ware er toe minder afhankelijk te zijn.

Er is een tijd geweest dat tuberculosis een gevreesde ziekte was. Wie indertijd het boek "Brandende karten" van Gerda Kraan-van den Burg heeft gelezen, weet wel hoe men onder de vrees van t.b.c. leed. Daarin is wel een drastische verandering gekomen. De sanatoria, die men voor t.b.c. patienten heeft gebouwd, worden thans voor het grootste deel door andere patienten gebruikt. Men heeft haast geen t.b.c. patienten meer en die er nog zijn, worden stellig niet op de "critical list" geplaatst. Ditzelfde geldt voor veel meer ziekten en kwalen. Zeker, er zijn nog wel medische problemen, maar gaandeweg worden die opgelost. En in de diepvriesbanken van de Amerikaanse klinieken legt men een voorraad aan van organen van overledenen, die men in geval van nood kan gebruiken voor nog in leven zijnde patienten.

De telmachines en kasregisters in de winkels vertellen niet alleen hoeveel het totaalbedrag van uw aankopen is, maar tevens hoeveel wisselgeld de kassier u terug betalen moet. Dit is nog maar een klein staaltje van wat machines kunnen doen. De tegenwoordige computers zijn tot veel en veel grotere prestaties in staat. Niet alleen in optellen en aftrekken, maar tevens in het peilen van meningen of in het voorspellen van wat zich in de naaste of verre toekomst zal afspelen. Momenteel is het weliswaar nog zo, dat een computer alleen maar antwoordt op het probleem, dat men zo'n computer "opgeeft", maar de tijd is niet zo ver weg, dat ook dit opgeven grotendeels overbodig wordt.

Het opmerken van deze en dergelijke dingen is meer dan het noemen van feiten. Men ziet er duidelijk de drang van de mens in om te weten te komen hoe alles werkt, hoe de dingen in elkaar zitten, welke krachten er een rol spelen. Weet men dit, dan tracht men diezelfde krachten te gebruiken in dienst van voorafgestelde doelen. Als men, bijvoorbeeld, te weten kan komen hoe duizend mensen over een bepaald ding denken, dan is dit niet het einde van het onderzoek. Weet men dit, dan tracht men de verworven kennis in een andere richting om te buigen. Dan gaat het er niet alleen meer om, wat die mensen denken, maar dan wordt die kennis gebruikt om diezelfde duizend mensen iets bepaald te LATEN denken. Dat wordt niet zo openlijk gezegd. Wij spreken dan van "public relations" of van toegepaste psychologie. Maar wat er achter zit is om de mensen in een bepaalde richting te doen denken of hun verlangen in een bepaalde richting te sturen. Deze werkwijze is niet alleen toegepast in de verkoop, maar b.v. ook in politieke verkiezingscampagnes. Wat dus enerzijds een knappe, menselijke uitvinding of vooruitgang is, is anderzijds een net dat om de mens wordt geworpen, waardoor hij meer wordt geleefd, dan dat hij zelfstandig leeft.

Deze paar illustraties zijn waarschijnlijk voldoende om te doen zien in welke richting de menselijke ontwikkeling gaat.

Moeten wij daar nu het hoofd over schudden? Moet het ons "confused" maken of moeten wij in verontwaardiging deze ontwikkeling als iets duivels afwijzen? Dit laatste zou natuurlijk niet veel helpen en de ontwikkeling gaat rustig door, of wij er over verontwaardigd zijn of niet.

Of moeten wij een geheel ander standpunt innemen? Moeten wij soms positiever tegenover deze gang van zaken staan?

Wij menen dat wij dit inderdaad moeten doen, speciaal als christenen. Wat nu wel heel duidelijk blijkt is, waartoe de mens in staat is. En die mens is schepsel Gods. Dat wil zeggen, dat God die mens tot zoveel grote en grootse prestaties in staat stelt. Wat tot nu toe gepresteerd is, is reeds verbazingwekkend, maar kijk niet vreemd op, als wij in de komende jaren getuigen zullen zijn van nog meer verbazingwekkende dingen. De mens is naar het beeld Gods geschapen, en wat men daar nu precies ook onder wil verstaan, een ding is zeker dat het inhoudt, dat die mens dus iets van God laat zien. Dat betekent niet dat de mens te eniger tijd God evenaren kan, maar het betekent wel, dat de mens iets van God in zich omdraagt. Hij draagt Zijn beeld!

Vandaar dat vooral christenen niet mogen achterblijven in deze ontwikkeling. Wij hopen van harte dat in onze christelijke kringen velen gevonden mogen worden die vooraan staan in de ontvouwing van de natuur van het menselijk kunnen. Wij weten allen wel, dat de mens uit zichzelf God de eer niet geeft. De mens is zondig, d.w.z. dat de mens de gaven van God gebruikt voor zichzelf. Zondigen is niet iets nieuws creëren. Zondigen is de gaven die God in de schepping heeft gelegd, precies andersom gebruiken als waarvoor Hij ze bestemd heeft. En de huidige wereld laat maar al te duideiijk zien hoe waar dit is. Wij zien de juistheid hiervan in de wereld rondom ons — en in ons.

Maar hiertoe is de christen geroepen, hiertoe is hij gered, opdat hij zijn eigen leven en de wereld rondom hem weer aan God zou wijden. Als God het de mensen vergunt veel, heel veel van Zijn schepping open te vouwen, dan is het de taak van de christen om dit openvouwen als het ware aan God aan te bieden. Dit behoort ook bij het werken met de talenten, die de heer van het huis aan zijn knechten gaf (Matt. 25:14).

Wij leven inderdaad in een fascinerende tijd en in een fascinerende wereld. Als wij daarbij dan maar opletten. Als wij maar vooraan willen staan om alles wat zich ontwikkelt of wat ontwikkeld wordt op te eisen voor de Heer der schepping, voor Hem, Wien ALLE macht gegeven is in hemel en op aarde.

D.F.

My Pastor

(and his preaching on sin)

My pastor is the man who knows
the awful tempest of my woes.
He lists each shallow, vain desire,
and ferrets brooding out of mire.
With acid test he digs up shame
for which I've hardly taken blame.

My pastor's piercing eye can spot
behind blank face the evil thought.
Verbosity of speech he'll flout,
for me there isn't any doubt
his sermons are 'n analogy
of my riffraff integrity.

My pastor knows what struggles are
when knees won't bend, and spirits jar,
when I defiantly insist
that blessings for me — God has missed,
and I deliberately choose
to dwell on sin of self-abuse.

My pastor is the man to know
Why sin is great and faith won't grow,
Preaching the narrow and the broad . . .
Say, can it be . . . this man of God
has similar perplexity
that smarts my soul, and bothers me!

J. Visser

Statistics hint at break in growth of Canadian economy

(Canadian Scene) — The first signs of a break in the headlong advance of the Canadian economy may be starting to appear in official statistics. The evidence is not conclusive but enough indicators are showing softness to suggest to economists that the growth rate moderated in the second quarter of 1969.

A concensus seems to be developing that real expansion will be modest through the second half of the year. This means that the economy would enter 1970 with little upward momentum, and probably a rising trend of unemployment. Support for this forecast will not be available until statistics for later months are published. However, it is consistent with what ought to be happening in the Canadian economy in response to restrictive monetary and fiscal policies by the federal authorities and to the steady quarter-to- quarter slowing of real growth in the United States.

Meanwhile analysts attach some importance to the 2 per cent drop in April in the seasonally adjusted index of industrial production. This indication of a weakening trend is supported by unemployment figures. Unemployment, which averaged 4.8 per cent of the labour force in 1968, ran at 4.3 per cent in the first quarter of the year, then moved up to 4.4 per cent in April and to 4.9 per cent in May. Part of the rise reflects an unusually rapid expansion of the labor force. In May, the labor force was 377,000, or 4.8 per cent larger than it was in May, 1968.

Exports and house-building have been among the most buoyant sectors of the economy this year, but year-to-year advances in both sectors have tended to moderate. For the full year it is predicted that exports will be 9 to 10 per cent higher than in 1968. Exports in the first half of 1969 totalled $7,281,000,000, up 12 per cent from the 1968 period. With U.S. real growth slackening, there is little reason to look for any upsurge in Canadian exports for the remainder of the year. However, shipments may continue to run 8 to 9 per cent above the level of the second half of 1968. Housing starts in the first half of the year rose by 22.6 per cent to 102,630 units. The annual rate of starts, though, dropped from 275,000 units in the first quarter to 267,100 in April and 201,000 in May and June.

Imports have been running this year about 15 per cent higher than in 1968, with motor vehicles and parts accounting for 40 per cent of the increase. The rate of import increase may slow later in the year, if there is a general slackening of demand in the Canadian economy. But investment goods imports will stay high. For the full year,i mports may well be up about 5 per cent to $14.2 billion, while exports are predicted to reach $14.9 billion. The commodity surplus will be smaller than the $1.2 billion balance in 1968, but it is unlikely to be less than $700 million to $750 million.

Productivity improvement will be less favourable than in 1968, but the wage advance has accelerated, continuing a trend that has been evident for the past four years. In manufacturing, the increase in average hourly earnings rose from 6 per cent in 1966 to 7 per cent in 1967, to 7.5 per cent in 1968, and to 8.5 per cent in the first five months of 1969. The future cost increases built into long-term wage settlements, added to slower gains in output per man hour as production adjusts to weaker demand, insures that upward pressure on prices will continue.

Few economists are looking for any sharp economic slump, either in Canada or the United States, but it is thought likely that in 1970 some yards will be gained in the fight against inflation, assuming that restrictive policies are not relaxed prematurely.

(Globe and Mail Report on Business.)

Wij lazen voor U

Dr. G. C. Berkouwer: "VERONTRUSTING EN VERANTWOORDELIJKHEID"

Uitgave: J. H. Kok N.V., Kampen, 1969.

Gerecenseerd door Rev. W. L. Vander Beek.

Is dit boekje Berkouwer's KRITIEK op "de Verontrusten"? Het is méér dan dat.

Elk Gereformeerd mens, die in dit geschrift alles onderstreept, waar hij/zij het van harte mee eens is, krijgt het heel druk met onderstrepen.

Want hier spreekt de gematigde en gerijpte Christen-wijsheid van deze bekende confessor van het geloof, die tevens professor is.

Zijn aandacht is niet maar naar één kant gericht, om daar ernstige gevaren aan te wijzen, nl. bij "de Verontrusten"; maar hij laat ook hier weer zien hoe de ernstige en toch ruime weg van de Verantwoordelijkheid NAAR ALLE KANTEN de dwaalwegen vermijdt die wegvoeren van de levende Heer en Zijn dynamisch Woord.

I. Naar Alle Kanten.

Zo zijn niet alleen "modernistenjagers", maar ook "fundamentalistenjagers" (pg. 57) hem een gruwel. Zo waarschuwt hij tegen allerlei verkeerde reactie tegenover wat vandaag verontrusting heet, nl. in "kerkelijk activisme en actualisme", waarin de aandacht voor wat werd toevertrouwd wordt vervluchtigd (pg. 70); of in die reactie op de angst voor het nieuwe, die zich stort "in de roekeloosheid, die alle gevaren gering acht" (pg. 83). Ja, Berkouwer roept op tot "voorzichtigheid op alle nieuwe wegen, tot een zich hoeden voor ook hier (i.v.m. de invloed van de wetenschap, vdB), mogelijke voorbarige conclusies en speculaties" (pg. 173); er mag geen capitulatie zijn voor een autonome wetenschap (pg. 173). Evolutionisme wordt verworpen (pg. 168, 169).

Wie zal het niet fijn vinden dat in elk hoofdstuk blijkt dat hij ook déze vragen, en de omgang-met-elkaar-daarin, wil behandelen onder het gezag van de Heilige Schrift. In hfdst. 7 (Schriftgezag) moet U er vooral niet overheen lezen, dat hij verwerpt "het verstandsdualisme waarbij de mens rechter wordt over de Schrift" (pg. 108, 109; zie ook pg. 122), dat hij bedoelt af te wijzen zulk een dualisme" dat vanuit een apriorisch kriterium van rationalistische of subjectivistische aard zich stelt boven de Schrift en haar zo kritiseert". Niet wij schiften het Woord, het Woord schift ons, zo zou ik het willen weergeven. Er moet zijn (pg. 82) een gemeenschappelijk onderworpen aan het Woord Gods als "kritikos", Hebr. 4:12, als schifter. (Vert. NBG "het schift overleggingen en gedachten des harten".) "We mogen niets afdoen van de bereidheid zich telkens weer aan deze kritiek van alle overleggingen en gedachten te onderwerpen" (pg. 82).

Verder kan men zich natuurlijk ook weer door dit boekje van Berkouwer laten bevrijden van allerlei valse dilemma's, die de discussie vertroebelen; en van allerlei valse polariteiten: conservatief-progressief; horizontaal-vertikaal; defensief-offensief; "eenvoudige" gemeente-theologie. Het zou een groot verlies zijn, als dat wat in het werk van Berkouwer positief gewaardeerd kan worden, onder ons niet meer gezegd mag worden. Want dit boekje is veel meer dan een aanval op de "Verontrusten": het is een oproep tot verantwoordelijk spreken, naar alle kanten, in de moderne spanningen in de theologie van de gemeente.

Maar waarom hij dan niet eens met naam en pagina zich distantieert van meer extreme uitlatingen van jongere Nederlandse theologen, daar zal wel niemand het antwoord op weten. We moeten trouwens stellig rekenen met de mogelijkheid (ik zeg dit na drie jaar de situatie in Nederland te hebben kunnen observeren, vdB), dat hij toch vele malen corrigerend leiding geeft aan deze jongere theologen. Wel acht Berkouwer vele nieuwere wegen in de theologie begaanbaar, maar hij ziet wel scherp toe, hoe men op die wegen wandelt. Zeker is, dat ook Kuitert, Baarda en Augustijn van Berkouwer nog meer moeten leren dan ze al geleerd hebben.

* * *

Het is duidelijk dat de titel van dit "vlugschrift" direct verwijst naar het feit dat er in Nederland een bepaalde groep is, die bekend staat als "de Verontrusten". Dat betekent niet, dat U de titel: VERONTRUSTING EN VERANTWOORDELIJKHEID zo op moet vatten, dat de schrijver de Verontrusting verwerpt, en daar de Verantwoordelijkheid tegenover stelt. De titel is niet: V. of V., maar V. en V. Hij vindt het niet goed, dat een bepaalde groep of vereniging zich tooit met het profetische woord, VERONTRUSTING (pg. 20). De mogelijkheid van profetische verontrusting in de kerk betreft "niet een bepaalde groep, niet conservatieven òf progressieven, maar àllen, omdat men via alle wegen terecht kan komen in een land, waartoe de Heer geen toegang verleend heeft." (pg. 25). Men mag dan ook de verontrusting niet beperken tot wat thans die naam draagt (pg. 26). Er is veel meer verontrusting onder ons allen dan alleen in een bepaalde groep, waarvoor deze naam thans te zeer wordt gereserveerd. (Zo ook pg. 83).

Want in de Bijbel gaat het bij de verontrusting om het profetisch verstoren van alle valse rust. Men kan het veilig zó stellen: Prof. Berkouwer is diep verontrust over de verontrusten. Daarom ook kan hij over de verschillen niet de schouders ophalen. De "divergenties", zegt hij, zijn diep en ingrijpend (bv. pg. 51, 103, 104, 128); en er is dikwijls een "geheel anders aanvoelen van allerlei vragen en (van) vaak vrij radicaal uiteenlopende meningen" (pg. 104). Vandaar dat de schrijver in intense aandacht de argumenten, bezwaren, en aanpak van de "verontrusten" recht zoekt weer te geven, en telkens weer afwijst de "irenische" (sic!) gedachte, als zou het gaan om kleine verschillen, die met een klein beetje meer informatie over-en-weer verholpen kan worden (pg. 17). "Irenisme ... dat de tegenstellingen nivelleert zonder ze weg te nemen" (pg. 103). Ernstige analyse van de werkelijke verschillen is daarom nodig. Dat is verantwoordelijk werk, **naar alle kanten**. En zo komt dus, uit zijn verweer tegen een "eenzijdige" verontrusting, en zijn oproep tot bijbelse verontrusting, het tweede lid van de titel op: EN VERANTWOORDELIJKHEID.

Ook daarbij formuleert hij de roeping óók aan eigen kant, nl. de roeping voor hen die door de zgn. "verontrusten" in felle kritiek bestreden worden. Luister goed; "Die roeping ...." kan bestaan "alleen in een meer en meer duidelijk aan het licht tredende positiviteit, waaruit blijkt, dat de analyse der verontrusting voorbarig is geweest en daarom ("de gemeente") ten onrechte heeft verontrust" (pg. 188). Vgl. ook pg. 126 over het vinden van "een nieuwe klaarblijkelijkheid als teken van het ongeboeide Woord", en "een nieuwe en verantwoorde stelligheid, waartoe de Geest door vele aarzelingen heen de kerk altijd weer wil leiden". (Vgl. ook pg. 98.) Maar vooral denkt Berkouwer ook hier aan een geméénschappelijke roeping. Die roeping wordt in elk hoofdstuk (in verband met het daar-aanhangige onderwerp) weer anders geformuleerd, maar daarom wil ik volstaan met het aanhalen van de slotwoorden van het boekje, waarin de roeping van de gemeente van Christus wordt aangewezen: "Want zij wordt er nog toe geroepen, om zonder valse pretenties en zonder één ogenblik de draagwijdte van haar verantwoordelijkheid te onderschatten, in grote nederigheid, met schrik én met vreugde haar unieke naam te dragen: **pijler en fundament der waarheid**" (1 Tim. 3:15) (pg. 189).

Dat is de VERANTWOORDELIJKHEID. Naar alle kanten.

(Wordt vervolgd.)

William L. Vander Beek.

The best strategy is always to be very strong, first generally, then at the decisive point.

Karl von Clausewitz

To tax and to please, no more than to love and to be wise, is not given to men.

Edmund Burke

Alberta Human Rights

Amendments to the Alberta Human Rights Act, recently announced by the Honourable Raymond Reierson, Alberta Minister of Labour, providing enabling legislation in regard to prohibiting discrimination in the area of non-public accommodation, became effective July 1, 1969.

The measure covers unfair or discriminatory practices with respect to occupancy and terms or conditions of occupancy in any self-contained dwelling unit in a building which contains three or more such units that are available for renting. It is intended to eliminate discrimination against rentors based on their race, religious beliefs, colour, ancestry or place of origin, permitting them to live in the place of their choice.

Up to this time the Act dealt only with discriminatory action in the fields of employment, public accomodation and public services.

Changes in the Act were prompted in part by complaints by the Human Rights Branch in regard to housing, and reflects the continuing review by the Department of Labour of means to provide support to the cause of equal treatment for all citizens of Alberta.

ONS NIEUW FEUILLETON

WIJDER DAN DE WERELD

door S. P. Akkerman

HOOFDSTUK 1

De boerderij "Hoge Heuvel" gaat schuil onder zware bomen. Het fors en hecht getimmerd gebouw staat werkelijk iets hoger dan het omliggende lage land. Maar de naam Hoge Heuvel is toch wel iets overdreven. Zeker iets uit vroegere dagen . . . Al staat die naam Sikke Blomhuis, de eigenaar van dit bedrijf met z'n tachtig bunder best land, goed aan.

Sikke Blomhuis rijdt een voer hooi naar huis. Het paard stapt stevig door het land. Blomhuis, zittend op een in het hooi gestoken plank, heeft alle tijd om zijn gedachten over alles en nog wat te laten gaan. Daar is hij dan ook mee bezig. Maar, mensen nog aan toe, je kunt wel aan het denken blijven. Vooral als je vier zonen en één dochter hebt, die geen kinderen meer zijn, dan kun je wel aan het prakkizeren blijven.

Met een schuin oog kijkt Blomhuis naar de tractor die ginds op zijn land het hooi bijeen drukt. Natuurlijk een uitvinding van Jetse, zijn oudste. Nu vierentwintig. Een beste werker en een goede boer, daar niet van, maar o die nieuwigheden. Altijd wat anders en nooit veel goeds. Nee, dan is Andries zo lastig niet. Die is tweeëntwintig, maar met die jongen kun je lezen en schrijven. Die wil tenminste nog wel eens naar zijn vader luisteren, en wat goede raad ter harte nemen.

Willem leert voor onderwijzer. . . Op die jongen heeft hij weinig vat. Die zit in de boeken . . . en heeft praats over allerlei dingen, die hem boven zijn pet gaan . . . Siebe is in dienst. Wat daar uit moet groeien mag Joost weten . . . Hij is eerst een poosje op de boerderij geweest. Waardeloos. Hij is bij de smid geweest. Ook al niets. Vóór hij in dienst ging, was hij bij een loonbedrijf. Rijden en rossen bij dag en bij nacht, dat lag hem wel . . .

Afijn, he is nu soldaat. Maar eens afwachten . . .

En dan Lies, de jongste. Ja, dat was een heel stuk boter in de brij: toch nog een meisje! Zeventien is ze nu. Ze heeft de huishoudschool gehad en helpt nu moeder . . . Nu hij aan zijn dochter denkt, trekt een klein lachje om zijn anders nogal stroeve mond.

Die Lies! Het is een vrolijk kind. Hij is altijd nog dankbaar, dat hij en zijn vrouw toch nog een dochter hebben gekregen . . .

Als Blomhuis met zijn voer hooi, met de hoogstappende friese merrie er voor, het erf oprijdt, komt juist zijn zoon Willem op een bromfiets het erf van de andere kant van de weg opzwaaien. Willem is lang en smal. Hij heeft een bleek ovaal gezicht, en de bruine ogen van zijn moeder.

"Ah, die vader. Met paard en wagen nog wel," zegt hij.

Blomhuis houdt het paard in, Willem zet de brommer stil. Vader en zoon staan vlak bij elkaar, daar op deze zomeravond in juli.

"En waarom niet?" vraagt Blomhuis. "Ik mag nog graag een voer met de arbeider opzetten en dan met het paard naar huis rijden. Deze voer hoeven de anderen dan in elk geval niet meer mee te nemen, nietwaar?"

Willem lacht zo'n beetje. "Nee, natuurlijk niet. Maar Jetse en Andries drukken met de trekker zo'n voer toch zo op de sleepwagen. Ik dacht zo, dat gaat vlugger . . ."

Over het gezicht van Blomhuis trekt iets van ongenoegen. "Jetse," zegt hij, "ja natuurlijk, die doet alles in een zucht. Tempo, tempo! Maar waar blijft op die manier het plezier in je werk? Vroeger bij mijn vader ging alles met paard en wagen . . . Wat zetten wij toen de voeren kant en hoekig op de wagen! Als geschilderd. Een lust voor het oog. Kom daar nu eens om? Een ordeloze hoop hooi, op een platte wagen gesmeten en dat rijden ze zo de schuur maar binnen . . . Een net erom, een haak aan de takel geslagen, en . . . foetsie, daar gaat het naar boven. Vroeger zetten wij de blokken hooi op kant, als huizen."

Willem kent die verhalen. Och, vader is wat ouderwets. Maar ja, hij hoeft niet met hem te werken. "Het gaat er maar om dat het hooi vlug binnen komt," zegt hij. Blomhuis schud het hoofd. "Dat zit nog, jongetje, of het dáár alleen om gaat."

Vort, zwarte! Het paard trekt weer aan. De wagen rijdt. Het voer hooi schommelt door de wagenwijd openstaande deuropening de schuur binnen.

Willem gaat in huis. Daar zijn moeder en zus Lies.

Vrouw Blomhuis is een lange, statige vrouw. Het zwarte haar draagt ze nog met een dikke knoedel. Ze heeft een blank gezicht en haar donkere bruine ogen geven haar iets voornaams en iets ernstigs. Lies heeft de blauwe ogen van vader. Ze draagt het blonde haar extra kort. Een type, dat graag een beetje met de mode meegaat. Dat kun je ook zien aan haar lippen die een beetje rood zijn aangezet. En aan de wenkbrauwen, die ook niet helemaal echt zijn.

"Goeie," zegt Willem. "Warm niet? Moeder, wat is er te eten? Ik rammel van de honger. Vrouw Blomhuis lacht een beetje. "Een goed teken," zegt ze, "goede eters zijn gezond. Ik zal je eerst eens een kop koffie geven."

Willem schikt aan tafel en drinkt zijn koffie.

"Volgende week is er zangersfeest in Beetsterzwaag," zegt Lies. "Ik mag er naar toe. Ik heb vader al gevraagd."

Willem trekt zijn bleke gezicht in verwonderde plooien.

"Kijk es an. Onze Lies wordt ook al groot! Nou ik ben niet van de partij."

"Niet? Waarom niet . . . ?"

Willem trommelt met zijn lange, slanke vingers op tafel.

"Och ja, meisje, je bent nog wat klein hè, om je dat uit te leggen."

Lies protesteert. "Och vent, loop naar de pomp. Klein? Je bent een paar jaar ouder. Wat wil jij voor praatjes hebben."

Willem, een ondeugend lichtje in zijn bruine ogen, steekt de wijsvinger omhoog.

"Ik wil je dat wel even uitleggen, meisje."

"Och, schei uit, vent. Je lijkt nu al een oude schoolmeester."

Willem blijft bij zijn rol. "Je moet even luisteren. Vroeger voor de oorlog, waren die zangerfeesten hele evenementen. Alles trok erheen. Ik was toen een jongetje, maar ik weet het nog. Maar nu is dat alles verleden tijd geworden. Je vindt er alleen ouderwetse lui. De jongelui van vandaag willen niet meer op een stuk land een hele lange dag op en neer flaneren. Ze gaan liever kamperen, of geven hun geld aan een vakantie-tochtje uit."

Lies schudt het kort gelokte kopje. "Och vent, schei nu gauw uit. Verleden jaar was er nog een smak volk. En volgende week komen er ook genoeg. Ze zeggen wel eens dat negenennegentig van de honderd schoolmeesters eigenwijs zijn. Nou, jij maakt geen uitzondering op die regel."

Vrouw Blomhuis legt een servet voor Willem op tafel. Ze zet er een bord op en een schaal met aardappels. "Eerst maar er eten, dacht ik."

"En ik ga lekker toch," lacht Lies.

Willem kijkt haar even aan. "Je zult er niets van je gading vinden. Het zijn stuiptrekkingen van een voorbije tijd," zegt hij eigenwijs.

Lies gaat de kamer uit en steekt bij de deur haar tong uit tegen haar broer: "Mispunt."

(Wordt vervolgt)

FROM PULPIT AND PEW

PAGE OF INFORMATION ON CHURCH LIFE - FOR THE REFORMED COMMUNITY

EDITED BY REV. F. GUILLAUME

ON INTERCHURCH RELATIONS

Churches of a true Reformed, also Presbyterian character are used to keep interchurch relations to other churches of that nature in the world. This is why the Reformed Ecumenical Synod was established in which many of these churches keep contact with each other. Moreover, where feasible and possible, some of these churches live in correspondence with some others, sending delegates in their home churches. This promotes a rich feeling of togetherness and develops a better expression of the struggle for Reformed faith and action internationally.

Of course, the only condition for well functioning interchurch relations must be that churches living in correspondence with each other stay on the same basis and stick to the same goal. This very point is quite a bit questioned today in the circles of the R.E.S. The General Assembly of the Orthodox Presbyterian Church of America decided to make known to the Reformed Churches in Holland its intention to break the relationship between the two denominations. Connected with this decision was a second one made by the Assembly "to appoint a committee to prepare a reply to the questions on Scripture and inspiration raised by the Reformed Churches in Holland and requested by the R.E.S."

Also the Synod of the Christian Reformed Church of America appointed a special study committee "to inquire into the nature and extent of the authority of Scripture as the saving revelation of God in Jesus Christ and the consequent and deducible authority of Scripture." This part of the committee's mandate deals with the request made by the R.E.S. as mentioned above. The second part of the mandate asks the committee "to evaluate critically in the light of its study and the church's confessional standards the manner of interpreting scripture employed by some contemporary Reformed scholars." The purpose of this part of the study is "to provide the churches with pastoral advice." In due time we may expect highly important reports from these committees, belonging to two different denominations.

The Christian Reformed Synod payed also attention to the question whether its relationship to the Reformed Churches in Holland should continue in the light of the developments there. Synod chose the most careful way. "It instructed its standing Inter Church Relations Committee to examine whether changes which have taken place in the sister churches in the Netherlands warrant any change in our relation to the Reformed Churches in the Netherlands. The issue was raised as the result of discussions with the Canadian Reformed Churches which claim that the Reformed Churches have not remained true to their Reformed Christian position."

All the quoted parts in this article were taken from RES-News, which faithfully keeps the worldwide RES family informed on what is going on in the churches involved.

BETHEL AND PENIEL

These two places, well known from Jacob's story, are heavily interrelated. The one cannot rightly be understood without the other. In a rather difficult prophecy Hosea showed the two together in chapter 12:2-6.

Bethel reminds us of God's endless love in Christ. In the night Jacob saw a vision in which God confirmed His covenant with this bearer of the promise. All faithful Bible readers have some trouble with this outburst of God's love and grace. Is it that easy to walk with God? Didn't Jacob deserve any punishment, any reprimand, any warning? Did his injustice done to his father and to his brother go unnoticed? "God found him in Bethel and there He spoke with him, even the Lord God of hosts, Jahveh is His Name." Just before Jacob, fleeing from Esau, would leave the country, God found him there at the border. God's covenant is FIRST. It has not been based on our showing obedience but on God's groundless, electing love in Jesus Christ.

But Peniel shows the other side of the picture. Many years later Jacob was ready to enter the promised land again. He stood again at the border. But this time God was there to forbid him the entrance, to stop him. "A man wrestled with him during the whole night, until day-break." It cost Jacob "weeping and supplications," for it is very hard when finally God's time has come to punish a man "as his ways require and to repay him according to his doings." But grace triumphs. Jacob confessed his sins and pleaded for mercy: "I will not let Thee go unless Thou bless me; I will not set one step over the border without Thy blessing upon me."

Indeed, Bethel is far beyond all expectation and Bethel is first. But it does not work automatically. Peniel follows. And Peniel causes us to walk with a limp, all of us, in one way or another, if we believe in Christ. "And as he passed through Peniel the sun shone on him, and he was limping." Don't you know that this still happens in all our struggle and suffering? Only, live up to Hosea's advice: "Therefore return to your God! Hold on to love and justice! And wait continually on your God!"

> **PEW**
>
> from puwe, probably Old French, meaning balcony. In some churches a number of benches together is called a pew, if they are used by a whole family. How terrible if the pew becomes comfortable!

SCANNER

"Signs of Times", a publication of the Seventh-Day Adventists, carries a corner "Your Health Questions Answered", conducted by Harold Shryock, M.D. The July 1969 issue has the following important communication:

VENEREAL DISEASE

Q. I keep reading about an increase in venereal disease. Why don't antibiotics cure these diseases?

A. Following the close of World War II there was a sharp decline in the incidence of venereal disease, and this decline continued throughout the 1950's. This was due largely to treatment by antibiotic drugs. But with the coming of the 1960's the trend reversed.

There are now more than 120,000 new cases of syphilis and more than 1,000,000 new cases of gonorrhea in the United States each year. Most alarming is that the greatest increase is among teen-agers. An estimated half million persons in the United States who have a venereal disease are not being treated.

You speak of the antibiotic drugs as providing a "cure". In most cases the proper administration of antibiotic drugs cures the immediate infection. But it does not confer immunity, the person treated being just as susceptible to infection as before.

Now let us look at the fundamental cause of the current increase in the venereal diseases. In early decades venereal disease was spread largely through prostitution. In the present decade, however, there has been such a general decline in the world's moral standards that promiscuity, and the related venereal disease, is rampant in all classes of society. As stated by Doctor G. Edward Maxwell in the AMA's publication "Today's Health", "If there were no 'free love' there would be no syphilis and no gonorrhea."

•

CIRCUIT, a quarterly publication, meant as a link between friends of the Netherlands throughout the world, has an article on "Moving Dutchmen" from which we quote:

What, then, leads Dutch men and women to emigrate? Is it a question of "Lebensraum"? In some cases this might well be the reason — space, or rather the lack of it, is certainly a major problem. On the other hand, people like to get together, and there is the inescapable fact that the complex nature of our society obliges us to gravitate towards the centres of industry and commerce, and thus to the major towns and cities. Efforts to thin out the compacted masses — or, at the least, to prevent greater concentration — in the "Randstad Holland" (the area bounded by Amsterdam, The Hague, Rotterdam and Utrecht) have met with resistance; people, it seems, would rather live like sardines there than move to the northern, eastern or southern parts of the country where the population density is far lower. There is certainly a need for further industrialization in those regions. In Limburg, the closure of coalmines, the traditional source of livelihood for thousands of men, is producing problems, and Groningen, the northernmost province, also has much to offer industry.

Dutch men and women also emigrate because they believe that there are greater opportunities abroad, because they are sick of the regulations and restrictions at home, or because relatives in Australia, Canada or elsewhere inspire them with stories of their own new-found happiness. And it is a good thing that the spirit of adventure still exists, for with the world becoming relatively smaller all the time, individuals must have every opportunity to deploy their skill and talent to the full. This has been the basis of the Dutch government's emigration policy since 1950, a policy which embraces a long term approach. It is one which from time to time evokes criticism from people who regard migration solely as an instrument for controlling the labour market, but the government regards this approach as outdated and up to now has succeeded in obtaining a majority of support.

The article doesn't say one word on Dutch men and women who emigrated because they believed that God wanted them to do so. Also religious motives played a role in the complex matter of emigration. A different question, of course, is, whether we still are convinced that God wants us to serve Him and Him alone in our land of adoption.

•

And "Christianity Today" made known that

In a stately mansion by the River Seine northwest of Paris, the four-year-old French Evangelical Theological Seminary closed the current academic year with thirty-four students from eleven countries. The seminary — said to be the only "thoroughly evangelical" graduate theological school for 210 million people where French is officially spoken — started with five students.

•

In the "Pioneer", publication of the Reformed Churches in Canada we found some observations on the Canadian wing of the Christian Reformed Church:

Unlike the Reformed Churches in Canada, where the situation has become more or less stationary, the Canadian wing of the Christian Reformed Church continues to show vigorous growth, at least statistically. According to the 1969 yearbook of the Christian Reformed Church, there were 156 Christian Reformed churches in Canada at the end of 1968. During the year, the number of families increased by 906 to 14191, and the number of baptized members by 3974 to 70764 (the 1968 figures for the Reformed churches in Canada are not available yet).

As far as trends are concerned, however, the situation is not so unlike the Reformed churches, as can be seen by looking at the figure in more detail. The year 1968 brought 361 new members from other denominations and through the work of evangelism. In other words, the appeal to members of other Christian churches and to the unchurched is rather minimal. Reception of immigrants from the Netherlands seems to be at a low level too. A total of 711 members of the Christian Reformed churches in Canada joined other denominations, or left the church altogether. This means that the Christian Reformed churches in Canada suffered a loss in the transfer of members with other denominations. The growth of the Christian Reformed Church in Canada is therefore completely in terms of internal growth.

With the exception of the growth rate, all this should sound rather familiar to the members of the Reformed churches in Canada. Which raises again the old question of the future of ethnic background churches which appeal mainly to their own membership, and such at a decreasing rate.

HITHER and YON

The Immanuel Christian Reformed bulletin has the following on the arrival of Rev. Wm. VanderBeek who now is the new pastor of the Hamilton Immanuel Church:

THE PLANE HAD A FLAT TIRE

Who could have thought that a flat tire would be the cause of delay between the Immanuel congregation and Rev. and Mrs. VanderBeek. Yet this was exactly what happened on Tuesday morning. At 10 minutes to eleven a small delegation of our church was present at Malton airport, only to be informed that the plane had a flat tire on Iceland. So instead of 11.00 o'clock, the VanderBeek family arrived at 3.00 p.m.

Anyway, they are here and we welcome them most heartily in our midst. Our deepest union is in the Lord, Who brought us together.

We pray that our union may last many, many years.

MUSIC IN THE STYLE OF THE CHURCH

In a report of the Broadcasting Committee in the Fraser Valley we read:

It is remarkable that, whenever we receive a letter commenting on our program, there are also praising words for the music that is played during the broadcasts. We try also in the music to show the style of the Church and not let the Voice of the Church be hidden under a musical style which reminds more of the world than of the Church.

(from "Can. Ref. Magazine)

Found in the Bulletin of Second Christian Reformed Church of Edmonton, Alta.:

SWIM 1969

The Northern Alberta League of Young Calvinists has been able to recruit 6 young people who will be properly trained for the work in Smithers, B.C. — from June 30-August 8. The population of Smithers is approximately 3000. Lumbering, Mining and the Can. Nat. Railroad are the main sources of income for the population. The town started around 1915 as a railroad centre. Besides Christian Reformed, Canadian Reformed Churches there are others too. Roman Catholic, United, Anglican, Pentecostal and Jehovah's Witnesses (most small to very small). The work planned for the team will be primarily Evangelistic in character. Although most of the time will be spent in Smithers itself, the team will be two weeks in the village of Granisle, a new mining-town that has no churches at all and no worship services. We hope that many prayers will accompany our Young Missionaries.

CHURCH PROPERTY

The consistory of the Free Christian Reformed Church of Mitchell and the Executive Committee of the Trustee Board of Bethel Munro Church (3 miles south of Mitchel) meeting in Bethel Munro Church, May 9, 1969, jointly agreed to transfer Bethel Munro Church property and contents to the congregation of the Free Christian Reformed Church under certain terms, this agreement and terms outlined being subject to approval of purchasing congregation. At a congregational meeting, held on June 6, this approval was given unanimously after a lengthy discussion during which a letter was read from the Department of Highways stating that as long as the building is used as a place of worship, the Department of Highways is not interested in purchasing the property.

(from "the Messenger")

CLASSIS NEWS

At the special classis contracta meeting last Tuesday Rev. De Bree received an honorable release from the ministry by July 1, 1969. A very Christian atmosphere persisted throughout the meeting, so that the matter was resolved to the honor of God. An honorary release means that the work of Rev. De Bree in his ministry to this point has been fully acceptable and that, should there be a change of mind in later years, he could re-enter the ministry. Through this meeting it became evident to all the churches represented that ill reflection is not in any way deserved by either our congregation or Rev. De Bree since all was done in a spirit of Christian love and understanding.

FAREWELL

We wish a cordial farewell to all the members of our church and to all our friends as today is the last Sunday we will be with you. We have been here only a short time, and the ties between us were still in their beginning stage. Yet it is a disappointment that they have to be discontinued since hopes and expectations at our coming were high. Our encouragement is that we are assured that this is the Lord's way, and that it thus enfolds His intention to provide for both you and us in the future. In this trust we wish you all the Lord's richest blessings both spiritually and materially.

Rev. and Mrs. De Bree

MIXED MARRIAGE

(Reformed and Roman Catholic)

The bulletin of the Gereformeerde Kerk of Breda, Holland, had a remarkable announcement. In translation it reads as follows:

Solemnization of marriage was requested by Maria Louise Baarslag and Adriaan L. Vogels. If there are no lawful objections from the side of the congregation the ceremony will take place on July, the 4th, at 2.30 p.m. in the Pilgrim Church, the Rev. K. Talsma and Father Verheyen officiating.

> **TRY IT** No. 2
>
> This lady probably did not sigh "Oh beard!" when she heard what Heber's wife had done.
>
> Solution No. 1: DISMISSAL (last part of the order of worship).

SASKATOON
CITY OF OPPORTUNITY

by JOHN F. HAYES

(Canadian Scene) — Saskatoon, located almost in the exact centre of the settled area of Saskatchewan and on the South Saskatchewan River, has a population of 125,000. There are more than 14,000 Germans, 4,000 French, 9,000 Ukrainians, 5,500 Scandinavians, 2,000 Dutch, 1,200 Hungarians, 2,700 Polish, and good-sized groups of Czechs, Italians, Russians, and others.

The city is surrounded by a large and well-diversified farming district which makes a significant contribution to its prosperity. Grain elevators have a capacity of six million bushels; flour mills produce more than 8,000 barrels a day; meat packing and processing is a key industry because of the excellence and quantity of livestock raised in the area.

Manufacturing is surging ahead to create a prairie industrial centre. Three hundred and fifty plants in Saskatoon make everything from TV picture tubes to brooms and brushes. With a labour force of close to 80,000 people, Saskatoon is a lively, hard-working centre with surprising opportunities in almost every profession and skill. Wages are good: millwrights, for example, make $4.00 per hour; plumbers more than $3.50; carpenters, more than $3.00.

One of the most exciting aspects of Saskatoon's industrial scene is the discovery that it sits astride the world's richest deposit of potash where immense reserves of this valuable mineral await mining. Development of these resources is certain to have full impact on the economy. Soon, production of 700,000 tons annually is expected to reach about six million tons.

The city has an excellent daily newspaper, the **Star-Phoenix**. There are five radio stations (one in area is served by the Canadian French), and one TV station. The Pacific and Canadian National railways, three airlines including Air Canada, a network of bus lines and several trucking companies.

Facilities for learning are widespread. Saskatoon has 34 public schools, 18 separate schools, 10 collegiates, 11 colleges, a teachers' college, a school for the deaf and one for the retarded, a vocational school, and the Saskatchewan Institute of Applied Arts and Science. The 60-year-old University of Saskatchewan, through its Medical College and hospital, its College of Agriculture, and several other colleges, has grown to be one of Canada's outstanding educational centres.

Saskatoon enjoys an active life in music, art, drama and crafts, and the focal points are the new Centennial Auditorium, and the Mendel Art Centre and Civic Conservatory. The Western Development Museum preserves an impressive array of early farm artifacts, vintage automobiles, farm engines and house furnishings of the historic homesteaders of early times. A new public library has four branches and a bookmobile furnished with 175,000 books, films and records.

Recreational facilities are here for every choice; golf courses, skating and curling rinks, paddling and swimming pools, ball fields, ski jumps, football fields, tennis courts. Nearby is Pike Lake Provincial Park with its beautiful beach, picnic, swimming and boating facilities.

The city's 106 churches serve many denominations. There is a Christian Reformed Church on Ruth St. corner Herman Ave. Four hospitals and a sanitarium look after its citizen's welfare.

Saskatoon is a pleasant prairie city, wholesome and productive. There is a bright future for those who choose to settle there.

THE WORLD AROUND US

Who controls the military in the United States ?

(Part 2)

Of the more than $77 billion voted for defense last year, $44 billion goes for procurement. This includes such diverse things as purchasing, renting or leasing supplies and services, and all the machinery for drawing up and administering the contracts under which those purchases and rentals are made. The government contracts that the Pentagon signs are many and varied. More than 22,000 prime contractors signed agreements with the Pentagon last year, and more than 100,000 subcontractors are involved in defense production. But the largest slice of the business, by far, goes to a relatively small number of major suppliers. Last year the 100 largest defense suppliers obtained $26.2 billion in military contracts, 67.4 per cent of the money spent on contracts of $100,000 or more.

The general rule for government procurement is that purchases shall be made through written competitive bids obtained by advertising for the items needed. When the Armed Service Procurement Act was passed, however, seventeen exceptions to this rule were incorporated into the Act. The exceptions allow the by-passing of competition for direct negotiations. All the exceptions are very broad and very vague. When President Truman signed this law in 1948 he already saw that there were great dangers of abuse. He wrote at that time: "This bill grants unprecendented freedom from specific procurement restrictions during peace time .... There is danger that the natural desire for flexibility and speed in procurement will lead to excessive placement of contracts by negotiation and undue reliance upon large concerns, and this must not occur." The President's apprehensions have proved all too true. Last year about 90 per cent of the Pentagon's and 98 per cent of NASA's contract awards were negotiated under the "exceptions".

Because the defense department, once its budget is passed, is virtually on its own when dealing with the contractors, all kinds of strange methods have crept into the weapon-buying business. A contractor habitually offers more than he can deliver. He knows that, although the government can penalize him for not delivering all he promised, it is hardly ever done. He also knows that, if he runs into difficulties somewhere during the production of a major weapons system, the government will extricate him — either by extending his delivery time or by giving him more money. The Pentagon will reimburse a supplier during the life of his contract for as much as 90 per cent of the cost as reported by the contractor. These are called "progress payments", but are not all related to the progress of the weapons under construction; they only relate to the cost incurred. These progress payments are interest free loans which provide the contractor with working capital. His investment is thus minimized and his fixed assets are freed to obtain commercial work or further new defense projects.

Defense production is about the most lucrative of all forms of manufacturing in the United States. It is no wonder then that more and more firms try for a slice of the pie. Because of the absence of competitive bidding, costs do not have to be watched too closely; the government will bail you out if you are in difficulty, and delivery dates can always be extended. Since the Pentagon is fully in charge, there is really no civil control over the buying of defence machinery. The civilians are paying for the massive military budget (especially now with the ten per cent tax surcharge made necessary by the Vietnam war), but they have no say in how the money is to be spent.

In addition to providing for the defence of the nation, the Department of National Defense has also branched out into fields in which they have no jurisdiction. For instance, General Electric was awarded a contract to make projections of "future world environments"; and the McDonnell-Douglas corporation was told to do a study called, "Projected World Patterns, 1985". There is a new war room in the basement of the Pentagon which is supposed to help dispatch and coordinate troops for urban riots. A few months ago the Pentagon decided to transport 27,000 tons of obsolete poison gas across the country by train to New Jersey to be loaded into some old hulks, towed out to sea and sunk. Both the State Department and the Department of the Interior had a definite interest in this project, but the Pentagon did not even bother to inform them of the plans until long after they were formulated.

The military has become too big, too independent, gets its money too easily and is much too far removed from civilian control. Senator Fullbright said a few years ago that the responsibility of the military is "to prosecute war or to provide military forces which are capable of defending against an external attack". But the power and influence of the military has gone far beyond that today. The easy way in which defense contracts are let increases the inflationary tendencies already present in the country. The accent on weapons and the necessity of using them has created a climate where decisions are made based on the ideology of the Pentagon — weapons can solve the problem. Such decisions have brought about such foolish actions as the massive movement of troops into the Dominican Republic in 1965. Almost 20,000 troops were moved in; the army airlifted almost the whole 82nd Airborne Division to the scene, including a lieutenant-general, and took charge of the operation. A small force and some good political moves would have solved the situation faster, smoother and with much less embarrassment to the United States.

Another case in point is Vietnam. The military has consistently followed a policy of more troops, more plans, bombs, weapons, etc. But the result has been meager. The saturation bombing of North Vietnam did not noticeably slacken the war effort of the Viet Cong although the military said it would bring it to a standstill. Counting the dead enemies was another sure way of telling how well the war went, but again things went wrong. Last year, according to the army, the dead totalled 181,146. Allowing three wounded for every man killed (the normal accepted ration for those requiring hospitalization), total casualties must have run to three quarters of a million out of a force that the army stated was not more than a quarter of a million strong! Apparently the department that worked out the strength of the Viet Cong forces did not read the report of the department that totalled up the casualties.

The military mind is too rigid to be allowed to set policy. It must, out of necessity, be subordinate to that of the policy makers. If the military is allowed to become the guardian of the peace of the nation, it is like making a fox the watchman of the chicken coop. For the situation to return to its natural perspective, it is necessary to cut the budget on military spending, to keep closer and more detailed watch on how the Pentagon spends the money allotted to it, and remove the military advisers from policy making bodies. Military advice should be sought if required, but it should not become the military who prescribe to the civilian how and what to do.

Hopefully the trend is in that direction at the present. It will be a hard and long struggle to remove the military from the position of power and authority which it presently occupies. It is a struggle which must be brought to a successful conclusion if there is to be any hope of averting a third world war.

J. J. Bout.

Let's Play Chess!

Editor: Mr. C. Hess

SOLUTIONS OF THE JUNE PROBLEMS

352 (Weenink)

The author obtained a first prize with this problem in 1918. The judges unanimously called it a masterpiece because of the surprising and seemingly impossible keymove, resulting in an abundance of variations while practically no duals occur. This problem caused our solvers headaches.

1. KxP, exposing the K to bitter attacks, thr. 2. NxQ, a. R-Q2; 3. RxR mate; b. NxN; 3. BxN mate.

Main variations:

A. 1. —, RxN ch; 2. KxP, thr. 3. K-K6 mate. 2. —, R-Q3; 3. K-K7 mate. 2. —, Q-N3; 3. K-N5 mate. 2. —, RxR; 3. QxR mate.

B. 1. —, R-K3 ch; 2. KxR, thr. 3. NxQ or QxP mate. 2. —, N-N1; 3. NxN mate. 2. —, B-B4 ch; 3. NxB mate. 2. —, Q-N3 ch; 3. NxQ mate.

C. 1. —, R-Q4 ch; 2. NxQ, R-Q2 ch; 3. RxR mate.

Others: 1. —, B-B4 ch; 2. NxB ch, K-Q4; 3. NxP mate. 1. —, QxB or Q-N3; 2. QxP ch, RxQ; 3. NxR mate. 1. —, N-B6 or N-Q6; 2. N-B2 ch, K-Q4; 3. NxP mate.

All in all, an extremely enjoyable problem!

353 (British Trio)

The authors co-operated in order to make an exceptionally tricky problem. I don't think that the plan worked out too well because it is evident that the King has to make the first move. However, His Majesty has only one square safe enough and so we find the keymove of this waiter: 1. K-Q3. Now we are all set: 1. —, RxQ/P-N8-Q/BxP/N-R3/PxR; 2. R-R4/R-R2/R-R4/R-R8/Q-R4 mate moves. Most of our solvers liked this problem.

354 (VanderVen)

Several years ago many people called this problem unsolvable. But their judgment was wrong as our solvers have proven. The solution is a matter of vision, I would say. 1. B-B3; no threat, just a waiter:

1. —, P-R4; 2. QxP ch, KxQ; 3. B-Q2 mate. PxQ; 3. B-6 mate.
1. —, K-R4; 2. Q-KR1 ch, K-N4; 3. QxP mate.

355 (Layer)

Gradually we get used to the main idea of some of Layer's problems. Leave the black King free to turn into various directions .... In this situation White has just to wait. 1. B-N3 stops the Pawn and leaves the work up mainly to the king: 1. —, K-B4/K-B6/K-K4/P-K6; 2. Q-QN6/B-KB6/Q-KB6/QxP all mates.

XI (Aljechin)

Remembering that this endgame took place in a blind seance, we admire the author so much more: 1. R-K8 ch, N-B1 (forced); 2. N-R6 ch, QxN (forced); 3. RxN ch, KxR (forced); 4. Q-Q8 mate.

XII (Kramer)

Even a draw seems to be impossible in this position, but a real draw is the big surprise of this Ending.

1. K-B6, thr. 2. KxP, P-N5; 2. K-N6!, P-N6; 3. P-R7! P-N7; 4. K-R6. After 4. —, P-N8 promotes to Q or R white is stalemated, and if black takes an N or B, he is not able to win. This ending is just a jewel.

DUTCH NOTATION

352. 1. Ke7:, dr. 2. Nc5:, a. Rd7; 3. Rd7: mat. b. Nc5:; 3. Lc5: mat.

A. 1. —, Td7; 2. Kf6:, dr. 3. Ke6 mat. 2. —, Td6; 3. Ke7 mat. 2. —, Db6: 3. Kg5 mat. 2. —, Td8:; 3. Dd8: mat.

B. 1. —, Te6; 2. Ke6: dr. 3. Nc5 of Df6: mat. 2. —, Nb8; 3. Nb8: mat. 2. —, Lf5; 3. Nf5: mat. 2. —, Df6; 3. Nf6: mat.

C. 1. —, Td5; 2. Nc5:. Td7; 3. Td7: mat.

Bovendien: 1. —, Lf5; 2. Nf5:, Kd5; 3. Nf6: mat. 1. —, Da7 of b6; 2. Df6:, Tf6:; 3. Nf6: mat. 1. —, Nd3 of f3; 2. Nc2, Kd5; 3. Nf6 mat.

353. 1. Kd3 tempo.

354. 1. Lc3 tempo. 1. —, h5; 2. Df4, Kf4; 3. Ld2 mat. ef4:; 3. Lf6 mat. 1. —, Kh4; 2. Dh1, Kg5; 3. Dh6: mat.

355. 1. Lb3 tempo.

XI. 1. Te8, Nf8; 2. Nh6, Dh6:; 3. Tf8:, Kf8:; 4. Dd8 mat.

XII. 1.Kf6, g4; 2. Kg6, g3; 3. h7, g2; Kh6, en zwart kan niet winnen.

REMARKS

Because the office was closed the last week of July and the first one of August, the ladder could not be prepared this time. A combined ladder of the results in June and July will appear in the last issue of September.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage en anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Thankful to our Lord, for his gift of love, we take pride to announce the birth of our son

MICHAEL CHARLES

Born August 1st, 1969.

A brother to Richard & Bruce. Charles & Dorothy Hellinga.

42 Moore Prk. Ave.,
Willowdale, Ont.

(Replacement)

With thanks to the Lord we are happy to announce the birth of our daughter

SANDRA DAWN

Born August 2, 1969.

A sister for Douglas,

Alex and Tina Krikke.

15 Carfrae St.,
London, Ont.

Mr. & Mrs. John Kramer of R.R. # 1, Jarvis, Ont. are pleased to announce the forthcoming marmiage of their second daughter

GERTIE
to
WAYNE SJAARDA

youngest son of Mr. & Mrs. U. Sjaarda of R.R. # 2, St. Ann's, Ont.

The ceremony will take place, D.V., on Saturday, August 30th, 1969 at 2.30 p.m. in the Ebenezer Chr. Ref. Church of Jarvis, Ont.

Rev. D. C. Los officiating.

Future address: 41 Harrison Ave., Guelph, Ont.

Mr. and Mrs. J. VanderVeer, 1112 Larin Ave., Cornwall, Ont. are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

HENNIE
to
Mr. JAMES VISSER

son of Mr. and Mrs. B. Visser.

The ceremony will take place D.V. on Saturday, August 30, 1969 at 2.30 p.m. in the Holland Marsh Christian Reformed Church.

The Rev. J. De Pater officiating.

Mr. and Mrs. Cornelis Van Baren of Copetown, Ont. are pleased to announce the marriage of their daughter

ALICE A.
to
Mr. WILLIAM A. REID

son of Mr. and Mrs. Alton W. Reid of Dutton, Ont.

The Lord willing, the ceremony will take place on Saturday, September 6, 1969, at 2.30 p.m. in the Chr. Ref. Church of Brantford, Ont.

Rev. W. Van Dijk officiating.

Mr. & Mrs. J. DeBoer of R.R. 1, Grimsby, Ont. are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

LOUISE ALICE
to
LUCAS BOUWERS Jr.

son of Mr. & Mrs. L. Bouwers Sr. of R.R. 2, Dunnville, Ont.

The ceremony will take place, D.V., on Saturday September 6, 1969 at 3.00 p.m. in the Mountainview Christian Reformed Church, Grimsby, Ont.

Rev. J. J. Hoytema officiating.

Mr. and Mrs. Andy Vellinga, Aylmer, Ont., are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

HILDA
to
Mr. HENRY J. MEYER

son of Mr. & Mrs. Ralph Meyer, R.R. # 3, Tillsonburg.

The ceremony will take place D.V. on Saturday, September 13 at 4 p.m. in the Christian Reformed Church, Aylmer, Ontario.

Rev. C. C. Spoor officiating.

Future address: 9 Wolfe St., Tillsonburg, Ont.

The Lord willing, on August 29, 1969 we hope to celebrate the 40th wedding anniversary with our parents and grandparents

CORNELIUS WESTERHOUD
and
CORNELIA HESTER WESTERHOUD—BOON

That God may bless them and spare them for each other and for us in the years to come.

Their thankful children:

Taber, Alta.:
Tim and Clara Westerhoud.
Taber, Alta.:
Carl and Hilda Westerhoud.
Taber, Alta.:
Tony and Peggy Westerhoud.
and 15 grandchildren.

1929 — 1969

On August 31st, 1969, the Lord willing, we hope to commemorate with our parents and grandparents

DOEKO GEERT STEL
and
HENDERIKA TALINA STEL—HEIJENGA

the occasion of their 40th wedding anniversary.

That the Lord may bless them and spare them for each other and for us in the years to come, is the wish of their thankful children and grandchildren.

Winchester, Ontario:
Hilbert & Cora Stel.
Douglas & Clara.
Pierrefonds, Quebec:
Peter & Anne Stel.
Paul, Allan & Lisa.
Bramalea, Ontario:
Gerrit & Elsa Zandvliet.
David & Brian.
Brockville, Ontario.

Donderdag 31 juli 1969 nam de Heere tot Zich onze lieve man, vader en grootvader

RIEMER BOUMA,

op de leeftijd van 77 jaar, na een gelukkige echtvereniging van ruim 50 jaar.

Ps. 89:1 (berijmd).

Nu mag hij eeuwig zingen van God's goedertierenheid.

Mrs. R. Bouma—Westra,
42 Orchard Drive,
Belleville, Ont.

St. Mary's:
Akke & Martin.
Belleville:
Frank & Ink.
Sarnia:
Gerrie & Ted.
Montreal:
Okke & Nita.
Chatham:
Ray & Clare.
Bowmanville:
Joe & Marthe.
Foxboro:
Jantje & Cor.
Brampton:
Marie & Wab.
Tweed:
Fenny & Martin.
en 45 kleinkinderen.

---

1 Corinthians 13:12a.

We want to express our sincere sympathy to Silvia Joosse and children, with the loss of their dear husband and father

LEN JOOSSE.

Dearly remembered by their friends,

John & Joyce Banninga.
Pete & Tina Schenk.

August 13, 1969.

Sarnia, Ont.

Na een kortstondige ziekte nam de Heere tot Zich, onze vriend en medelid

JAN DATEMA,

14 Aug. 1969.

Bestuur en leden van "De Hollandse Vereniging".

Rocky M. House, Alta.

The Lord in His infinite wisdom has taken unto Himself our dearly beloved wife, mother and grandmother, at the age of 48, after a long illness,

JOHANNA BAKKER,
nee WILPSTRA,

on August 17, 1969.

Mr. Gerald Bakker.
Henry Bakker
(Calgary, Alta.).
John Bakker.
Allan Bakker.
Nancy Bakker,
nee Cartwright.
Trudy De Moor,
nee Bakker.
Dick De Moor.
Peter Bakker.
Sherry Bakker.
Brenda De Moor.
Richard De Moor.
Kimberly Bakker.

594 Hazelhurst Rd.,
Missassauga, Ont.

De Here heeft in Zijn ondoorgrondelijke wijsheid na een lange ziekte tot Zich genomen onze lieve, dierbare dochter, zuster en schoonzuster

JOHANNA BAKKER—
WILPSTRA.

17 Augustus 1969.

Sauwerd, Holland:
J. Wilpstra.
G. Wilpstra—
De Vries.
J. Brandsma.
M. Brandsma—
Wilpstra.
Bedum, Holland:
A. Wiersma.
K. Wiersma—
Wilpstra.
Missassauga, Ont.:
G. Land.
T. Land—Wilpstra.
Gary Land.
Brockville, Ont.:
Familie Shirley
Bakker.

Te huur gevraagd:

FARM

geschikt voor "breeding sows". Minimum vloeroppervlakte 4000 vierkante voet, of een farm die ingericht kan worden voor dit doel. Write to # 2184, Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

ROOM AND BOARD

10 minutes distance from Mohawk College in Hamilton, Wentworth. Phone 525-3320.

MAN TO INSTALL ALUMINUM SIDING

Will train suitable applicant. Clearview Enterprizes. Phone: Area Code 519 - 442-2505.

APARTMENT FOR RENT

Livingroom, 2 bedrooms, bathroom and kitchen. Separate entrance. Good for 2 girls or couple. Phone Hamilton, 525-3320.

STUDY IN GRAND RAPIDS?

7 minutes walk from Calvin College, a good 3-bedroom house for sale. Very reasonable. Contact Peter D. Mellegers, 1147 Watkins SE., possession early September.

HUISHOUDSTER

over de 60 jaar, zoekt een plaats in een gezin met 2 personen of man alleen. Liefst Zuid-Ontario. Brieven onder no. 2185, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Aan alle partisanen van het
OVW BATALJON I-12 RI

destijds op Oost-Java. Willen degenen die geen adreslijst hebben ontvangen, zich in verbinding stellen met Mr. A. Tillema, 3804 - 17 St. S.W., Calgary 7, Alta., Canada, ook vanwege de komende reunie?

KERKDIENSTEN

Radio Nederland Wereldomroep

Golflengte: 19 meterband (15.425 mC) en: 25 meterband (11.730 mC)

UITZENDTIJD:

5.30 Atlantic Daylight Saving Time
4.30 Eastern Daylight Saving Time
3.30 Central Daylight Saving Time
2.30 Mountain Daylight Saving Time
1.30 Pacific Daylight Saving Time.

Uitzendtijden tot en met de maand april 1 uur eerder. Vanaf de Saving time — gelden bovenstaande tijden.

WIJ VERZOEKEN U DEZE KOLOM UIT TE KNIPPEN EN BIJ UW RADIO TE LEGGEN

7 september:	Remonstrantse Kerkdienst in Hilversum. Voorganger: Ds. J. van Goudoever.
21 september:	Christelijk Gereformeerde Kerkdienst Haarlem-Noord. Voorganger: Ds. J. C. Maris.
5 oktober:	Hervormde Kerkdienst.
19 oktober:	Gereformeerde Kerkdienst in Heemstede. Voorganger: Ds. G. N. Lammens.
2 november:	Hervormde Kerkdienst.
16 november:	Gereformeerde Kerkdienst Vrijgemaakt Bolnes-Slikkerveen. Voorganger: Ds. B. van Riet.

Een programmaschema of een brochure over het installeren van een kortegolfantenne worden op aanvrage gratis beschikbaar gesteld door RADIO NEDERLAND, P.O. BOX 222, THORNHILL, ONT.

The Association for the Advancement of Christian Scholarship

141 Lyndhurst Avenue, Toronto 4
(416) 923-3921

REQUIRES IMMEDIATELY

AN EXPERIENCED SECRETARY

For further details regarding this challenging position with a growing christian organization write — or call collect — today.

Job opportunity for a

MECHANIC

with truck repair experience. Good wages and working conditions. Contact: WALINGA BODY & COACH LTD., R.R. # 5, Guelph, Ontario. 519-824-8520.

TEACHERS WANTED

Haney-Pitt Meadows Christian Elementary School

invite applications for the position of

PRINCIPAL

commencing September 1969. The school consists of 4 rooms located in the beautiful Fraser Valley, 25 miles West of Vancouver.

Make all applications to: Mr. H. Blok, 12084 N. 14th Ave., Haney, B.C.

The Duncan Christian School Association is in need of a

TEACHER

for grade 1. Please send applications to Mr. A. Wiersma, R.R. 1, Lakes Rd., Duncan, B.C.

The Thunder Bay Christian School, Fort William, will need

TEACHERS

for the primary and the intermediate grades for the school term beginning September 1969. Please send application or write for information to the Principal Mr. R. Schuurman, R.R. # 2, Fort William, Ont.

The Canadian Christian School of Jarvis, Ont., with 8 single grades, urgently needs for the coming school year a

PRINCIPAL

Rural, yet very close to larger towns, University city. Please send your application with full particulars to Mr. J. Kramer, R.R. 1, Jarvis, Ont. Tel.: (519) 587-4367.

Toronto District Christian High School

WOODBRIDGE, ONT.

requires for the school-year 1969-1970

TEACHERS

in French, Geography & Commercial Subjects.

Please send applications to Mr. W. Griffioen, 93 Caines Ave., Willowdale or phone collect Office 366-6833 or home 221-5949.

— KOOPT BIJ ONZE ADVERTEERDERS —

PROMOTIE AAN DE THEOLOGISCHE HOGESCHOOL IN KAMPEN

A.s. Hoogleraar Can. Ref. Church werd Doctor in de Theologie

KAMPEN — Men mag het dr. J. Faber niet euvel duiden, wanneer straks in Canada als voornaamste herinnering aan zijn promotie hem zal bijblijven de hitte in de Lemkerzaal, waar hij zijn proefschrift en de daarbij gevoegde stellingen had te verdedigen. De koelte die nog wel eens in oude gewelven wil blijven hangen als buiten de hitte zindert, was nog vóór het begin van de plechtigheid verdwenen, dank zij de meer dan 400 belangstellenden, waarmee de zaal letterlijk uitpuilde. Verschillenden van hen hadden zichtbaar moeite met het decorum, dat voor een plechtigheid als deze voor de heren donkere kleding voorschrijft.

Nu was het ook een ongewoon tijdstip voor een promotie, in het hartje van het vakantieseizoen, waarin normaal alle academische activiteit stil ligt. Voor deze promotie was echter door de Theologische Hogeschool een uitzondering gemaakt, omdat de promovendus begin september zal inaugureren als rector van het dan te openen Theological College van de Canadian Reformed Churches in Hamilton.

De eerste oppositie kreeg drs. Faber, die geflankeerd werd door de heren S. Faber en B. Holwerda, resp. broer en zwager van de promovendus, van zijn zwager dr. C. Trimp, die bedenkingen aanvoerde tegen het aanvaarden van Augustinus' onderscheiding tussen de geldigheid en de effectiviteit van de doop, waarbij aan een doop buiten de katholieke kerk bediend, alleen het eerste zou toekomen. Dr Trimp meende, dat in opzet en motief van deze onderscheiding een neoplatonische invloed bespeurbaar was.

Ds. Faber begon zijn antwoord met eraan te herinneren, dat hij tegen Augustinus wel heeft ingebracht, dat deze in de uitwerking van zijn onderscheiding te weinig aandacht heeft gehad voor het verbond. Hij meende evenwel dat het verwijt van Neoplatonisme inzake deze onderscheiding niet gegrond was. Augustinus gebruikt wel eens een neoplatonistisch getinte uitdrukking, maar als hij zijn strijd met de Donatisten voert, is hij aan de grondgedachten van het Neoplatonisme al ontworsteld.

Richtlijnen G.P.V.

Vervolgens opponeerde dr. A. J. Verbrugh tegen de 18de stelling van drs. Faber: "In de Richtlijnen van het Gereformeerde Politiek Verbond komt bij de principiële fundering van een christelijke politiek de belijdenis van het koningschap van Christus te weinig tot haar recht", waarbij wordt verwezen naar art. 1 van de richtlijnen: "Overeenkomstig het universeel en eeuwig Evangelie van de komende Christus, de Koning der koningen, roept het Gereformeerd Politiek Verbond overheid en volk op lof en eer te geven aan God, Die hemel en aarde met alle bronnen van leven en welvaart gemaakt heeft".

Dr. Verbrugh bracht ter verdediging van de richtlijnen in, dat art. 1 direct verwijst naar Openb. 14:6 en 7. De richtlijnen zijn bedoeld voor christenen, die Christus als koning erkennen. Deze zaken zijn te vinden in de grondslag van het GPV, waarnaar de richtlijnen uitdrukkelijk verwijzen in hun preambule. Dr. Verbrugh vroeg zich af, of ds. Faber er wel rekening mee hield, dat de benadering van Christus' koningschap bij het regeren van het volk anders moet zijn dan in de kerk. Door het aangeven van politieke richtlijnen doet de christen Christus' koningschap impliciet blijken. Dat behoeft dan niet nog eens expliciet te worden uitgedrukt.

Drs. Faber stelde hier tegenover, dat wanneer men in een program van richtlijnen een artikel opneemt als art. 1, dat geen programmapunt, maar een belijdenis is, ook voluit, en niet in een bijzin, dient te worden gesproken over de Here Jezus Christus. Hij bestreed ten stelligste, dat de benadering van diens Koningschap in de politiek anders zou zijn dan in de kerk; dat herinnerde hem aan het verfoeilijke Kuyperiaanse dualisme, al noemen de richtlijnen Christus' naam dan nog wel.

Wanneer geluisterd was naar het onderwijs van prof. B. Holwerda, ("De crisis van het gezag") dan zou in art. 1 het herscheppingsmotief, en niet het scheppingsmotief centraal gesteld zijn. De overheid staat in dienst van Christus als de Overste van de koningen der aarde; wij moeten immers ook voorbede voor de overheid doen terwille van Christus' verlossingswerk. Wil men daarvoor verwijzen naar de belijdenis die de grondslag vormt, dan kan dat ook met het scheppingsmotief (art. 12 NGB).

Spr. merkte ten slotte nog op, dat in de voorgeschiedenis van de richtlijnen elementen van natuurlijke theologie aanwezig waren geweest. Die waren door toedoen van andere leden van de richtlijnencommissie wel weggewerkt, maar het ware beter geweest als de hele zaak herschreven was.

De derde opponent, prof. drs. J. van Bruggen, keerde terug tot Augustinus. Hij stelde, dat drs. Faber Augustinus' doopsleer teveel in reformatorische zin had geïnterpreteerd, waardoor onvoldoende uitkomt, dat Augustinus geen oog had voor de doop als tegen en zegel van het verbond. Augustinus spreekt slechts over zegel als eigendomsmerk, zoals de schapen dat dragen. Bij Augustinus kunnen ook wolven met dat merk rondlopen, daarmee behoren ze nog niet tot de kudde.

Drs. Faber verdedigde zich door erop te wijzen, dat hij in grote lijnen de interpretatie van Calvijn had gevolgd. Hij wees er verder op, dat de uitdrukking "merk en veldteken" in art. 34 NGB ontleend is aan Augustinus. Augustinus spreekt in dit verband niet alleen over de Heer, maar ook over onze Vader, die gedoopten in en buiten de katholieke kerk gemeenschappelijk hebben. Bij de "keizer", wiens veldteken wordt gedragen, kan worden gedacht aan Christus. Het beeld van de militaire dienst staat in dit verband naast dat van de kudde. Maar dan moeten de gemerkten ook naar het leger terug! Er ligt in dit beeld een klemmende roeping.

Ten slotte merkte drs. Faber op, dat een iets te gereformeerde interpretatie van Augustinus bij hem maar moest worden toegeschreven aan de liefde van de leerling voor de kerkvader.

Als laatste opponeerde prof. J. Kamphuis tegen drs. Faber's 15de stelling, waarin een tegenstrijdigheid bij Kuyper wordt aangewezen als deze enerzijds de richtoefening "geen onmisbaar kenmerk van het wezen der kerk" noemt en anderzijds stelt, dat deformatie van de tucht het wezen van de kerk dodelijk aanpast. Zonder met één van beide uitspraken van Kuyper in te stemmen, meende prof. Kamphuis, dat een middel tot bederfwering nog geen kenmerk behoeft te zijn, zodat van innerlijke tegenstrijdigheid geen sprake is.

Drs. Faber wees erop, dat de oecumenische beweging zich gaarne beroept op de eerste stelling van Kuyper, dat de tucht geen onmisbaar kenmerk is. Daartegen wilde hij waarschuwen. Als deformatie van de tucht het wezen van de kerk dodelijk aantast, blijkt daaruit, dat zij onmisbaar is. De andere uitspraak, dat de tucht geen onmisbaar kenmerk is, werkt in de hand dat men de tucht niet zo belangrijk vindt.

De graad toegekend

Op dat moment werd de verdediging afgebroken door het "hora" van de pedel. Na kort beraad van de Senaat deelde de rector, prof. J. Kamphuis mee, dat aan ds. Faber de graad van doctor in de theologie kon worden toegekend. De promotie werd daarop verricht door prof. dr. L. Doekes.

In zijn felicitatietoespraak memoreerde deze, dat de dissertatie van dr. Faber de leer van verbond en doop niet alleen in haar historische context beziet, maar ook het misbruik ervan aanwijst in onze tijd. De strijd over verbond en doop zal voortgaan tot de jongste dag.

Prof. Doekes voegde hieraan toe, dat een titel geen garantie vormt voor het blijven in het spoor der waarheid. Die genade wordt alleen geschonken in de volharding der heiligen. Hij wenste dr. Faber ten slotte toe, dat zijn arbeid bij de opleiding tot de dienst des Woords in Canada mocht strekken tot de voortgang van de dienst des Woords over de gehele wereld en tot bevordering van de gereformeerde theologie.

Prof. Kamphuis, die daarna als rector sprak, typeerde de dissertatie van dr. Faber als het doortrekken van de lijn van Greijdanus en Schilder. Hij dacht daarbij met name aan de ook over de patristiek handelende dissertatie van Greijdanus en aan Schilders strijd inzake het leerstuk van de kerk. Wij zoeken de bewuste, kritische aansluiting bij de oude christelijke kerk. Maar alleen de Heilige Schrift is voor ons regel des geloofs.

Velen maakten na afloop van de plechtigheid gebruik van de gelegenheid de jonge doctor geluk te wensen. Ook kerkleden uit Canada merkten we onder hen op, voor wie het bijwonen van de promotie van hun a.s. hoogleraar stellig één van de hoogtepunten van hun trip naar Holland is geweest.

Behalve door de warmte werd de promotie ook nog gehinderd door de treinstremming tussen Meppel en Zwolle. Als gevolg daarvan kon één der hoogleraren, die uit zijn vakantie-oord moest komen, alleen het tweede deel van de plechtigheid bijwonen en bestond de Senaat aanvankelijk slechts uit drie leden.

Uit: Nederlands Dagblad.